

Református

**„Az elengedés is egy folyamat.
A falevél is többnyire fokozatosan hagyja
el a helyét, és találja meg Isten világában
az új helyét.”**

**Húsvéti gondolatok (4. oldal)
Mitől jó a házasság (16. oldal)
Lelkesztalálkozó (22. oldal)
Egyház és irodalom (38. oldal)**

TARTALOM

1	Miért!
?	Húsvéti gondolat
2	Kihengeríti el...
3-7	Házasság Hete
3	Életre szóló választás
5	Mitől jó a házasság? /sorozat
6	Házasság Hete Sajószentpéter-Bányán
7	Bükkábrány tavaszköszöntő
8-10	Történet és Recept
?	Gyógyulás illata
11	Női szemmel <i>Beszélgetés Enghyné Zergi Mártával</i>
13-17	Kerületi Hírek
13	ÉLJ, NÖVEKEDJ, VIRÁGOZZ
15	HOGYAN LÁTJUK MAGUNKAT? <i>-Lelkész- főgondnoki csendesnap Mályiban</i>
16	Kerületi Lelkésztalálkozó
18-27	Diakónia és a Covid
20	Diakónia és a Covid
21	Reménységünk félelmeink idején <i>- Dr. Szathmáry Sándor professzor úr gondolatai</i>
22	Szolgálat megpróbáló időkben
23	Két évtized mérföldkövei -Viss
24	Perkupa
27	Ökumenikus Világimanap Hernádnémetiben
28-34	Bemutakozik a Zempléni Egyházmegye
30	Múlt, jelen, jövő.
31	A Sárospataki Református Teológiai Akadémia
33	Múzeum megnyitó Sárospatakon
35-39	Gyülekezeti hírek:
	Makkoshotyka, Mezőzombor, Füzérradvány, Sátoraljaújhely
40-47	Turisztika:
42	Cigánd
44	Nyíri
45	Nagybózsza
46	Tiszaladány
47	Karos
48-53	Diakélet
48	Milyen legyen a 21. század iskolája? <i>- Sárospataki gimnázium</i>
49	Lévays diákok a húsvétról
52	Digitális jövő <i>– kötelességünk a gyerekek felkészítése</i>
53	Egyház és irodalom:
53	Ady Endre: Volt egy Jézus

reFORRÁS

Kiadja a Tiszáninneni Református Egyházkerület Elnöksége:
Pásztor Dániel *Püspök*, Dr. Molnár Pál *főgondnok*
Felelős Szerkesztő: Hangóné BIRTHA Melinda
Szerkesztőbizottság: Baksy János, Mező Arnold,
Hajnal András, Marozsák Dániel, Csomós Balázs
Külső munkatársak: Vass Enikő, Tóth Alexandra
Teljes nyomdai előkészítés: Cseh Attila
A szerkesztőség címe:
3525 Miskolc, Kossuth u 17., srlszerk@gmail.com
Nyomda: Kapitális Kft. Felelős vezető: Kapusi József
Ára: **300 Ft**
ISSN 2063-9376

Miért?

A leggyakrabban feltett kérdés, amire talán soha nem kapunk kielégítő választ. Mindig marad a végén valamilyen hiányérzetünk. Vagy nekünk, akik felé elhangzik a kérdés és benne ragadunk, vagy az lesz csalódott, aki feltette azt, mert nem kap igazi megnyugvást.

Miért? Nem igazán tudjuk, hogy ez jó, vagy rossz kérdés. Mert igazából van amikor jó, van amikor csak ez a jó, de többnyire bizonytalanság van mögötte s nem hoz sem megoldást, sem feloldást a válasz.

Miért? Mert az ember mindig kutat. Mindig meg akar tudni, érteni valamit. Miért van hitetlenség, miért van reménytelen-ség, miért van betegség, miért van háború, miért van halál? Én azt hiszem a kérdés mindig jogos, csak maga az irány rossz. Valójában azt kellene kérdeznünk, miért van hit, miért van re-mény, miért van egészség, miért van békesség, miért van élet? Ha ebből az irányból közelítünk, akkor sem egyszerű a válasz, de talán sikerül kicsit értelmezni a másik oldalt is. Ha ugyanis tudjuk miért van valami, ami jó, építő, megnyugvást adó, ak-kor hiányának az okát is megérthetjük.

Miért van tehát hite valakinek és miért hiányozhat a má-sikból ugyanez? Mert akinek van, az a létezőt feltételezi. A fel-tételezés még nem a valóság, de nem zárja ki azt. Miért ne le-hetne bizonyosságot szerezni felőle? Csupán ennyi kell ahhoz, hogy ne elutasító, hanem inkább befogadó és elfogadó legyen valaki. Ennek is megvan a veszélye, mert más lesz a miértre a válasz, mint amire számítottunk. Akkor lehet hite valakinek, ha vállalja ezt a kockázatot.

Miért van élet? A feltámadás ténye örök kérdése az embernek. Lehetséges ez? Miért, hogyan? Mert ha nem, akkor semmit nem ér a hitünk! Vagyis ez lehet a kiindulópont, a magyarázat, és min-den miértre ez adhat választ. Miért? Nincs emberi válasz! Ez a választóvonal az Isten és az ember között. Nem lehet megmagya-rázni, nem lehet érveket keresni, nem lehet elméleteket gyártani. Egyetlen lehetőséget kap az ember! Elfogadja vagy nem Isten vá-laszát. Ez pedig teljesen egyértelmű és teljesen egyedülálló. Miért van hit és reménység? Ezért! Mert van élet. Mert ott (a Golgotán) megszűnt a halál. A bizonytalanságot felváltotta a bizonyosság. A veszteség helyett nyereség és a vereség helyett a győzelem lesz azoké, akik meghallják és elfogadják az egyetlen helyes választ.

Miért? Pár hete azt kérdezték tőlem az iskolában a gyere-kek” miért lettél hittantanár?” és mielőtt válaszoltam volna már mondta is az egyik közülük a választ „mert szeretted a gye-rekeket!”. A válasz úgy volt helyes, ahogyan ők szerették volna hallani, és úgy volt helyes, hogy másképpen nem is érdemes ezt vállalni. De a „miértje” mégsem ez! Az én válaszom: azért mert az Isten szeret! Mert ezt elmondhatom most is! Mert az Isten szeretete képes életet munkálni, amiből én is meríthetek.

Miért van hitem? Miért van reménységem? Miért van békességem? Mert az élet minden miértje és minden mi-értre adott válasza benne rejtőzik ebben a három szóban „... **MERT ÉN ÉLEK...**”!

Mi a folytatás? Miért lehet folytatás? Mert elhangzik az ígéret, hogy „...*ti is élni fogtok!*” (János 14,19)

A REforrás ebben a számban erre a kérdésre keres választ. Miért? Miért szolgálunk a misszió és a diakónia területén? Miért fontosak értékeink, az örökségeink, az intézményeink? Miért fontosak az emberi kapcsolataink? Miért beszélhetünk és írhatunk az életről és a megmaradásról?

Ebben a lapszámban a Zempléni egyházmegyére tekinthe-tünk rá részletesebben. Milyen örömmel vagy éppen nehéz-séggel kell szembenézni ezeken a szolgálati területeken az ott élő lelkészeknek, gyülekezeteknek. Terveink szerint ebben az évben a kerület másik egyházmegyéjét is ilyen formában mu-tatjuk be, hogy ismerjük és erősíthessük egymást az Élet Urá-nak szolgálatában. Mert ebben a világban a mi dolgunk, hogy Krisztust hirdessük.

Sokan azt gondolják, hogy az egyház feladata választ adni a világi problémákra. Tévednek. Az egyház feladata mindig az volt és mindig az lesz, hogy választ adjon a VILÁG prob-lémájára. Ez a válasz pedig nem más, mint Krisztus. Miért? Mert a Krisztus nélküliség a világ problémája. A Krisztushoz való visszatérésben rátalálhat az ember minden válaszra. Ez az egyetlen esély arra, hogy minden miértünk értelmet nyerjen és általa helyre állhasson a világ rendje.

Hangóné BIRTHA Melinda
főszerkesztő

KI HENGERÍTI EL NEKÜNK A KÖVET A SÍRBOLT BEJÁRATÁTÓL?

“Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. ²A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz, ³és így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? ⁴Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. ⁵És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. ⁶De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akít megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt.” (Mk.16:1-6)

Vasárnap reggel az asszonyok korán felkeltek, megvásárolták a szükséges illatszereket, elindultak a sírhoz. Sejtethetjük, hogy miről beszélgettek az úton. Szívük tele volt fájdalommal, az elmúlt napok eseményeivel. Elhalkulnak a kérdések, a miértek elhallgatnak, csak tények maradnak és összetört remények. Egyetlen egy aktuális kérdést fogalmaznak meg: Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratától? - Mert ismerik teherbíróképességüket, erejüket és egyértelmű, hogy teljes erőfeszítésükkel sem tudnák megmozdítani azt az óriási követ, mely eléjük tornyosul a sírnál. Tudták, hogy ott áll a kő, tudták, hogy nem tudják megmozdítani, hogyan indultak el mégis segítség nélkül?

Megszólító és elgondolkodtató ez a jelenet, hiszen mi magunk is ismerjük ezt a helyzetet, amikor a fájdalom és kétségbeesés következményeként elveszítjük reális ítélőkéességünket. Hányszor indultunk úgy neki egy útnak, hogy ha megmértük volna emberi erőnket, egyértelmű, hogy bele sem fogunk, mert képtelenség teljesíteni. Tudtuk, erőnk feletti út vár ránk és mégis neki-vágtunk, mert hittünk a csodában, hittük, hogy időben ott lesz a segítség, amire szükségünk van.

Ez az időszak - amibe már hosszú ideje belekényszerültünk -, miközben az elszigeteltséget, a magányt, a bezártságot, a félelmet erősítette bennünk, megtaníthatott minket arra is, hogy

tudjunk segíteni, segítséget elfogadni és segítséget nyújtani. Tudjunk, merjünk és akarjunk hinni abban a csodás segítségben, amely képes az előttünk álló nagy követek elhengeríteni. A zsol-táros csodásan megfogalmazza hitvallását: ‘az én segítségem az Úrtól van’ (Zsolt.121 :2)

A húsvét csodálatos, felemelő üzenete és örömhíre az, hogy van számunkra segítség, van megoldás. A legyőzhetetlennek tűnő akadályt, azt az óriási követ, mely megállítja a tovább haladásunkat, Isten elmozdítja az útból. A kő elmozdítása azt jelenti, hogy van esély a kilátástalannak tűnő helyzetekben is. Azt jelenti, szabaddá vált számunkra az út az élet felé, Jézus Krisztus felé. Azt jelenti, hogy nem egyedül kell tovább mennünk. Vele együtt válunk szabaddá félelmeinktől, melyeket előhívna a megmozdíthatatlannak tűnő kövek. Vele együtt válunk szabaddá a jövő-től való félelemtől, a „hogyan tovább” -októl. Mellette naponta átéljük, hogy a mi segítségünk az Úrtól van és a segítség mindig időben érkezik.

Fogadjuk hálás szívvel ezt a felénk nyújtott segítséget!

Áldás

**‘Húsvéti fény
Az Élok Istene
aki a sötétségben világosságot támaszt
áldjon meg téged
Ragyogjon rád Isten feléd forduló arcáról
a Feltámadott Krisztus tekintetéből
az öröm meleg fénye
a remény mindent átjáró ragyogása
amelyet nem tarthat fogva
egyetlen sötét sír sem’
/Varga Gyöngyi/**

Életre szóló választás

A Házasság-hete kapcsán kerestem meg Babuci nénit és Péter bácsit, akik a Miskolc-Avasi gyülekezet aktív tagjai, akik az Istentiszteletre ma is karonfogva érkeznek. Az általuk képviselt értékrendről, családról, házasságról beszélgettünk.

Az 50-es években nem volt egyszerű értelmiségi családból bejutni az egyetemre. Nekik azonban megadtott. A Debreceni Egyetemen találkoztak, onnan indult közös életútjuk.

- Hogyan kezdődött ez a hosszú út?

P - Felkértem egy táncra, és attól kezdve örökké Ő maradt a társam – mondja mosolyogva Péter bácsi

B - A Debreceni Egyetem aulájában volt egy zongora. Péter és az egyik évfolyamtársa tudtak zongorázni. Egy ebéd utáni délután ott találkoztunk és felkért táncolni. Átölelt engem, és azt mondtam, hogy Ő lesz a férjem. Nagy volt a boldogság – egészíti ki Babuci néni.

P - Lehet, hogy ez egy mai fiatalnak furcsán hangzik, de amikor mi megismertük egymást, nem úgy választottam Babucit, hogy itt van egy szép fiatal lány, hanem arra is gondoltam, hogy milyen lesz majd sok év múlva, kik a családtagjai. Engem úgy nevelt édesanyám, hogy a házasságnak ez az alapja. Hosszú távon is tudjunk együtt gondolkodni, élni, ez pedig akkor megy, ha azonosak az értékeink, a családról, hitről, munkáról.

B - Én akkor három idős nagynénémmel laktam Debrecenben és amikor bemutattam nekik Pétert, nagyon tetszett nekik. Azt kérdezték, „honnan tudtal szert tenni egy ilyen úri fiúra ?”

Az „úri fiú” Juhász Péter, az egykori putnoki lelkész-esperes fia, 1931. március 31-én született. Három és fél éves volt, amikor édesapját elvesztette. Az édesanya áldozatos szeretete egyengette tovább az útját. A Sárospataki Református Gimnáziumban tanult, a vele érettségiző osztály tablóképe ma is a műhelye falán lóg. A mindig tevékeny, fegyelmezett életet képviseli. Otthonról is ezt hozta magával és egész életét ez a harmónia jellemzi.

A kisvárdai gyógyszerész család lánya - Oltványi Jolán, aki 1932. május 16-án született - megtalálta a mindig megbízható, családját, gyermekeit mindennél jobban szerető férjet. Kisvárdán, 1954. december 29-én kötöttek házasságot.

- Hol kezdődött a közös élet?

P - Putnokon volt házunk, és az Ózdi gimnáziumban kezdem el tanítani, fizika – kémia szakos tanárként. Minden nap korán hajnalban kellett vonattal utazni, és amikor lehető-

séget kaptam, váltottam. Hazajöttem, a putnoki általános iskolába tanítani. Aztán a megüresedett putnoki állatorvosi állásra egy miskolci orvos jelentkezett, aki lakást keresett. Neki Miskolcon volt háza, és megkérdeztem tőle, hogy nem cserélnénk-e. Így kerültünk Miskolcra, és én a Földes Ferenc gimnáziumba.

B - A költözés idején vártam második fiúmat, pont a kilencedik hónapban voltam. Megkérdeztük a szüleimet, hogy mit tanácsolnak. Fontos volt a véleményük, hiszen Pétert is sajátjukként szerették, még velem szemben is mindig neki adtak igazat – mondja nevetve Babuci néni – és persze kölcsönös volt ez a szeretet. Megfogadtuk a tanácsukat, és azóta Miskolcon élünk.

- Megérkeztek a gyerekek. Két fiú. Ma sokan azt mondják, egy gyerek születése változást hoz a házasságba, a kapcsolatokba. Így van ez?

B - Akkor, amikor megszülettek a gyerekek, pillanatnyilag ők lettek a fontosak.

P - Amikor már elég szépen látható volt a terhesség, attól kezdve én „másodrendű” voltam. De én ettől nem sértődtem meg, sőt büszke voltam rá, hogy a feleségem ilyen anya lesz, aki a fiaimat így szereti. Nagyon jó gyerekek voltak. A velünk való kapcsolatuk is mindig nagyon jó volt. Tiszteletben tar-

tanak bennünket. Az életmódunk mindenképpen példa lett számukra. Nekem pedig a Sárospataki Kollégium adott olyan tartást, amiből mindig meríteni tudtam.

- Az ismeretségünk tulajdonképpen nagyon régi, és éppen a fiúkon keresztül kezdődött. Amikor megvettük a pianínókat, ökjöttek el felhangolni. Közös vállalkozásban dolgoztatok, dolgoztok mai napig. Hogyan indult ez a vállalkozás?

P - Nem volt egyszerű. Először is Budapesten el kellett végeznem egy ipari iskolát, ahol „Hangszerész” lettem. A gimnáziumban sem nézték jó szemmel a mellékfoglalkozásomat, így aztán sok-sok utánajárást követően 1974-től önálló vállalkozásom lett. A zongora engem mindig érdekelt, olyan értelemben, hogy hogyan lehet abból igazán értékes hangszert csinálni. Hangszerépítés, zongorahangolás. A fiaimmal dolgoztam és zongoráztam.

- A szobákban ma is itt vannak a felújított, különleges és gyönyörű hangú zongorák. Az igazi mester az, aki nemcsak építi, javítja a hangszert, hanem meg is szólaltatja. Van olyan nap ami zene nélkül telik?

P - Ha leülök a zongorához, az engem felüdít. Szívesen játszom azokat a régi slágereket, amelyek a régi kávéházi hangulathoz hozzátartoztak. Az egykori Rácz kávézóban játszottam. A slágereket magam kottáztam le, írtam hozzá az akkord kíséreteket. Szeretem a kellemes hangzásokat. Ha baráti társaság volt nálunk, akkor is odaültem a zongora mellé.

B - Amikor a fiúk kicsik voltak, én voltam velük itthon,

Péter sokszor késő estig játszott valamelyik cukrászdában, mert szükség volt a pénzre. De ez soha nem okozott köztünk problémát.

- Volt köztetek vita?

B - Olyan vita nem, hogy haraggal feküdtünk volna le.

P - A családból, a Sárospataki Református Gimnáziumból hozott értékrend, a hit, a mai napig megtartó erőt jelent nekünk. Így lehet együtt maradni. Komolyan vettük a fogadalmat, hogy vele tűrök, vele szenvedek. Nem voltak rossz időszakok a kapcsolatunkban, mert mindig együtt voltunk, számíhattunk egymásra. Elmondhatjuk, hogy mi azért vagyunk együtt, mert az életet komolyan vettük.

- A házasság hetének idén azt címet adták „Maradjunk együtt”. Mi a titka az együtt töltött 68 évnek?

P - Az egyik az, hogy naponta, - vagy legalábbis gyakran - fejezzük ki, hogy nekünk fontos a másik. Mi most is szerelmet szoktunk egymásnak vallani. Mikor este lefekszünk az ágyba, mindig elmondjuk, hogy milyen jó egymás mellett.

B - Mindig együtt mentünk mindenhová. A baráti társaságban például soha nem mondtunk egymásra semmi rosszat.

P - Az is titka a hosszú házasságnak, hogy mindenkinek megvan a maga feladata, és azt elfogadjuk.

- Milyen szerepet töltött be az életetekben a hit?

P - Természetes velejárója egész életünknek. Gyerekkorunktól ebben nőttünk fel. A család és a Sárospataki Kollégiumi nevelés olyan értékalapot adott nekünk, amire építhettünk és ami megtartott.

B - Elmondhatjuk, hogy minden körülmények között megtartott és szeretett az Isten.

Isten áldjon és őrizzen továbbra is ebben a szeretetben! Köszönöm, hogy beszélgettünk!

Mitől jó a házasság?

(első rész)

Amikor egy ifjú pár szerelmes szívvel házasságot köt, akkor ott ég lelkükben a vágy, hogy egész életüket szeretetben, békességben, boldogan együtt éljék le. Meg vannak arról győződve, még ha az egész világon mindenki más elválna, az ő szerelmük akkor is örökké megmaradna, mert olyan tökéletesen boldog szerelem, mint az övék, még soha nem akadt a történelem során. Aztán telik az idő és minden második házaspár elválik. Ráadásul akik együtt maradnak, azok között is sokan akadnak, akik boldogtalanul szenvednek egymás mellett. Ez azért is elkeserítő, mert a házasság a legcsodálatosabb és legbensőségebb emberi kapcsolat, olyan örömök forrása, amelyeket semmi más nem adhat meg. Ahogy telik az idő, a férj és a feleség egyre jobban megismeri egymást, egyre boldogabb kellene legyen a házasságuk. Mit tehetünk?

A legfontosabb dolog, ami segíthet abban, hogy a házasság valóban boldog legyen: **mindenki igyekezzon megadni a párjának mindazt, amire a másik vágyik, és akkor jó eséllyel ő is megkaphatja a társától azt, amit önmagának szeretne.** Ez egyszerűnek hangzik, de egyáltalán nem az. Ugyanis férj és feleség nem egészen ugyanazt várja a házasságban, ráadásul sokszor nincsenek igazán tisztában még a saját igényeikkel sem, nemhogy a másik nem vágyaival. Hogy lássuk, ez mennyire így van, tegyünk egy próbát! Megkérem a kedves olvasót, most egy kicsit gondolkodjon el: vajon a házasságban mire vágyik egy egészséges, életerős férfi? Sikerült megfogalmazni a választ? Többnyire a férfiaknak sem könnyű erre felelniük, egy feleségnek még ettől is nehezebb. Most mégis válaszoljunk erre a kérdésre.

A házassági tanácsadások alatt azt figyeltem meg, hogy – bár mindenki sajátos egyéniség – az életerős, egészséges férfiak többsége lényegében három dolgot vár a feleségétől:

szeretetet (Jn 13,14; Tit 2,4; Ef 5,2), **tiszteletet** (Ef 5,33) és **szexet** (1Móz 1,22; 1Móz 2,24; Péld 5,18-19). Ha a férj ezt a három dolgot megkapja, akkor boldognak érzi magát. Ha a feleség ezeket nem adja meg, de helyette ezernyi más dolgot megtesz, a férj becsapottnak és boldogtalannak érezheti magát a kapcsolatban.

Ugyanakkor azt is megfigyeltem, a férfiak többsége azt gondolja, hogy ha neki tökéletesen elég a szeretet, a tisztelet és a szex, akkor ez biztosan elég kell legyen a párja számára is. Csakhogy egy nő lényegesen több dologra vágyik. E három dolgon kívül szüksége van megértésre, figyelemre, törődésre, gyengédségre, romantikára, bókokra, bátorításra, kedves-ségre, biztonságra, türelemre és még sokáig sorolhatnám. Nyilván mindezek a férfiaknak is jólesnek, de számukra egyáltalán nem olyan fontosak, mint a szeretet, a tisztelet és a szex.

A házassági tanácsadásokon a feleségek gyakran panaszkodnak arra, hogy ők mindig csak adnak, adnak és adnak a férjüknek, de nem kapnak cserébe semmit. Ha ilyenkor arra kérem a feleségeket, hogy fogalmazzák meg konkrétan, mi az a rengeteg dolog, amit ők folyton csak adnak, akkor felsorolják mindazt, amit a férjüktől várnának, de nem kapnak meg. A legtöbb ilyen feleség valóban rengeteget ad a férjének, csak az a baj, hogy nem azt a három dolgot, amire a férfi vágya. Emiatt mindketten csalódottak, elkeseredettek és kiábrándultak lehetnek.

Hogyan lehet mindezen segíteni? Elsősorban őszinte kommunikációval. A házaspár nyíltan, türelmesen és nagyon tapintatosan **beszélje meg, mire vágnának a házasságban és adják meg egymásnak mindezeket.** Az a házasság, amelyben a férj és feleség kölcsönösen megkapja a párjától az általa vágyott dolgokat, az szeretetteljes, békés és boldog lesz.

Déner Zsolt

Házasság Hete Sajószentpéter-Bányán

Február 11-én tartottuk meg a „Házasság Hete” rendezvényünket a gyülekezet megújult gyülekezeti termében. A Házasság Hetét - amelyhez hazai és nemzetközi szinten is számos ismert személyiség csatlakozott kifejezve elköteleződését a házasság, a család iránt - mára 4 kontinens 21 országában ünneplik. Hazánkban 15. alkalommal került megrendezésre a keresztyén egyházak, illetve civil szervezetek széles körű összefogásával. Az országos rendezvénysorozat célja, hogy felhívja a figyelmet a házasság, a család értékeire és fontosságára, segítséget nyújtson a házasságra készülőknek és ötleteket adjon a problémákkal szembesülőknek.

Kapcsolódva az országos rendezvényekhez, gyülekezetünk is - immár harmadik alkalommal - felvállalta ezt a nemes kezdeményezést, és ebből az alkalomból egy rendezvényre hívta meg a gyülekezet házasságban élő tagjait. 10 házaspár örömmel érkezett erre a különleges, felemelő alkalomra. Major Adrienn nagytiszteletű asszony bevezető áhítata után a Jelényi házaspár, Olga és László tettek biznyságot az Úrban megélt házasságukról, akik ebben az évben ünneplik 50. házassági évfordulójukat. Egy rövid kisfilm megtekintése után a házaspárok újra megerősítették szövetségüket egymással és az Úrral, megfogadván, hogy továbbra is kitartanak hűséggel és szeretettel egymás mellett. A közel három órán át tartó kötetlen és vidám együttlét közös pizza-vacsorával zárult.

Major Zsolt lp.

TAVASZKÖSZÖNTŐ EST BÜKKÁBRÁNYBAN

Az elmúlt két év koronavírus járványa sajnos nagyon meghatározta életünket minden tekintetben. Mondható ez gyülekezeti életünkre is.

Amikor szeretett lelkipásztoraink, Nagy István Zoltán nagytiszteletű úr és kedves felesége, Nagy-Zsoldos Eszter nagytiszteletű asszony három és fél évvel ezelőtt hozzánk kerültek és a Bükkábrányi Református Missziói Egyházközség élére, szolgálatába álltak, hihetetlen energiával, szeretettel tervezték, szervezték gyülekezetünk hitéletét. A rendszeres bibliaórák, a családlátogatások mellett közösségi programok sora – református bál, gyülekezeti kirándulás, vakációs bibliahét, családi délután, közös filmvetítés – biztosította a közösségfejlesztést.

dományegyetemen, azóta és jelenleg is a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulatának tagja. A művész úr számos egyéni műsorral, szavalóesttel járja az országot, Románia magyar nyelvű iskoláit, Reményik szavaival élve: *”nem hagyom a templomot és az iskolát”*. Küldetészerűen...

Ezen az esten is egyéni műsorával kápráztatott el bennünket. Teljesen szó szerint értendő ez, mert tartalmában hihetetlen gazdagsággal, előadásmódjában ízléses humorral, szuggesztív módon beszélt magyar költőink - Petőfi, Arany, Kányádi, Ady - életpályájának epizódjairól számos versüket felidézve. Mindez átítatva keresztyéni hitet, tisztelettel, alázattal – **Isten ott volt velünk...**

Sajnos a pandémia óta, illetve miatt sok program elmaradt. A leg-sikeresebb rendezvény, ami - Istennek hála - minden nyáron megvalósult, a Vakációs Bibliahét volt, aminek látogatottsága évről évre emelkedett, legutóbb már közel nyolcvan gyermek részvételének örülhettünk.

A járvány ideje alatt, a gyülekezeti tagok közül sokan az istentiszteletekről is elmaradtak. Sokat imádkoztunk azért, hogy minél hamarabb véget érjen ez helyzet, hogy ismét együtt örüljünk, együtt adjunk hálát mindenható Istenünknek életünkért, egészségünkért, gyülekezetünkért, hogy megtartott bennünket. Nagyon vártuk már, hogy ismét szabadon lehessenek gyülekezeti programjaink, ahol közösen dicsérhetjük Teremtőnket.

A hosszú bezártság és a téli egyhangúság után nagy örömmel fogadtuk a hírt, hogy Tiszteletes urunk **Tavaszköszöntő Estre** hívta a gyülekezetet. Örömmel szervezte művész ismerősei, barátai részvételével, szolgálatával.

A rendezvényre 2022. március 11-én 18 órakor került sor, községünk megújult közösségi terének Dudás Sándor Színháztermében.

A Tavaszváró Est fő előadóművésze Marosán Csaba romániai magyar színész volt, aki 2012-ben végzett a Babes- Bolyai Tu-

Az prózai előadás elején és végén, mintegy keretbe foglalva és megerősítve azt, Záhorszki-Hangó Viola teológiai hallgató nagyszerű éneklésében gyönyörködhetett a hallgatóság, akit dr. Romhányi Róbert kísért zongorán. Visszavárjuk őket.

Nagyon vártuk már, és hálásak vagyunk Istennek, hogy együtt lehettünk, együtt örülhettünk. Nyugdíjas pedagógusként mondhatom, életem során ritkán volt részem ilyen színvonalas műsoron részt venni.

Az előadás utáni szeretetvendégségen az öröm, az elismerés, a köszönet szavai hangoztak el minden résztvevőtől.

A rendezvényen a részvétel díjtalan volt, mindenki saját lehetőségeinek megfelelően adományokkal támogatta a Bükkábrányi Református Missziói Egyházközséget.

Gyülekezetünk hálás köszönetet mond Nagy István nagytiszteletű úrnak e tavaszköszöntő meglepetésért. Mindenható Urunk segítse őt további közösségépítő munkájában!

Bükkábrány, 2022. március 16.
Székely Ottóné /gyülekezeti tag/

TÖRTÉNET ÉS RECEPT

Recept és történet: Viola Judit
Fotók: Tóth Alexandra, Csomós Balázs

2022 HÚSVÉT

A bejárati ajtó halkán kattant, aki bejött, igyekezett minél kevesebb zajt csapni, de Ákos felébredt a fényelv halk csettenésére. Morcosan nézett körül az ismerős nappaliban, ahol a sarokülő hosszabbik részén pihent és úgy látszik, el is szundikált. Két hete jött haza a kórházból, ahol három hónapot töltött a Covid járvány következtében. Éppen csak életben maradt, pedig gondosan, szakszerűen gyógyították és ápták. Amikor már kicsit jobban lett, kifaggatta a nővérkéket és megtudta, hogy azok közül, akikkel egy szobában feküdt, egyedül ő került a rehabilitációs osztályra, a többiek nem éltek túl a gonosz nyavalyát. Sokszor gondolt arra, hogy talán jobb lett volna, ha ő is más úton távozik, mert még mindig nem tudott tökéletesen járni, gyenge volt, mint az őszi legyek és továbbra sem érzett ízeket és szagokat.

- Valami végleg kiment bennem, doktor úr, mint számítógépben a processzor – mondta viccesen az orvosának mielőtt hazabocsátották, de belül szűkölt a lelke a félelemtől, hogy lesz-e még belőle valaha ember, aki képes örülni az életnek.

- Ez csak a betegség utáni depresszió, el fog múlni – nyugtatta Bakács doktor a szorongó beteget, akit megszeretett és nagyon rokonszenvesnek talált. – Otthon minden másképp lesz, majd meglátja. A megszokott környezet, a felesége, a kislánya segít a teljes gyógyulásban.

Hát most már két hete itthon van, de semmivel nem érzi magát jobban. A felesége idegesíti, mert mindig kedves és mindenben segít, pedig biztosan alig várja, hogy megszabaduljon egy ilyen tehetetlen kriplitol. A kislánya meg az agyára megy, azzal a kis vékony csicsergő hangjával, hogy egy percre nem tud csendben lenni. A zsémbes betegek szokása szerint minden felhúzta magát. Ha bementek hozzá azon, ha nem, akkor meg attól lett ideges, hogy már rá sem néznek. Most is ingerülten kikiabált

- Te vagy az, Beáta?

- Máris megyek, csak bepakoltam a hűtőbe, de tovább tart, mint máskor, mert ma nagyszombat van és több mindent kellett vennem az ünnepre – hallotta felesége kedves hangját, aki az utolsó szót már küszöbön állva fejezte be. – Hozzak valamit? Egy pohár gyümölcslevet? – kérdezte és rámosolygott Ákosra.

- Nem kell semmi – felelte keményen, aztán kibökte, ami foglalkoztatta. – Hol van Bogi? Túl nagy a csend.

- Elvittem magammal, s aztán ott hagytam édesanyámnál,

mert láttam, hogy a szüntelen csacsogása zavar téged. Holnap délelőtt majd visszahozza. Úgy is jön, mert ő főzi az ünnepi ebédet, csupa olyan dolgot, amit szeretsz. Így csendben, békeségben lehetünk egész nap. Pihenhetsz nyugodtan – sietett oda hozzá és egy puszit nyomott a homlokára. – Csak este megyek el a bűnbánati istentiszteletre, mert holnap úrvacsorát akarok venni – tette még hozzá és megigazította férjén a takarót.

Ákos elfeledkezett róla, hogy milyen nehezeze esik a mozgás és hirtelen felült.

- Itt akarsz hagyni ma este is meg holnap délelőtt – kérdezte szinte kiáltva és egész arcára kiült a felháborodás. – Azért a hülye templomért?

Beáta megfordult és úgy nézett rá, mint aki először látja.

- Tudod, hogy nekem fontos, hogy templomba járjak, bibliát olvassak. Azt mondtad ezért is szeretsz, mert más vagyok, mint a többi fiatal nő. Nem vagy rosszul, egy-egy órát nyugodtan maradhatsz egyedül. Azért is megyek többek között, hogy megköszönjem Istennek, hogy életben maradtál s visszatértél közénk.

- A te híres istened nem nagyon erőltette meg magát velem kapcsolatban. Lehetett volna kedvesebb is hozzám, hisz még mindig nem vagyok a régi és tán soha nem is leszek – vágta oda Ákos és a fal felé fordulva a hátát mutatta feleségének. Ebből a helyzetből még nyersen lemondóan hozzátette: Akármit főz anyád, úgy sem érzem az ízét, nem is kóstolom meg.

- Mindkettővel, Istennel meg anyámmal is megbeszélheted személyesen, ha gondod van velük – felelte Bea és kiment a konyhába.

Egész délután nem szóltak egymáshoz. Ahogy alkonyodott, az asszonyka felöltözött és beszólt a sötét nappaliba

- Elmentem, egy óra múlva itt vagyok. Hoztam be gyümölcsöt és ásványvizet. Szervusz, legyél jó – tette hozzá, mintha egy dúcás gyerekhez beszélne és az ajtó szokásos kattánása jelezte, hogy elhagyta a lakást.

Ákos morcosan felült, majd letette a lábát a padlóra, meggyújtotta az olvasólámpát és körülnézett. Felvette az asztalról a távirányítót és bekapcsolta a televíziót. Egy zenecsatorna adását látta, gyönyörű muzsika töltötte be a szobát. Koncert közvetítés volt, feketébe öltözött kórus énekelt, érdekes, szokatlan hangszereken játszott a kis létszámú zenekar. Németül énekeltek, de a képernyő alján ott volt az áriák és korálok magyar fordítása. Már kapcsolt volna tovább, de a zene hangulata és a

szöveg megállította. Mi lehet ez? A telefonján nézte meg, mi a műsor és látta, hogy Bach írta és ez a János passió. Valósággal odaszögezte, amit látott és hallott, elborította és magával sodorta a tenor ária. Mintha friss tavaszi esővel mosta volna meg testét, lelkét. Kioldódtak lelkéből a görcsök, úgy érezte, áradó szél fújja el szívéből a méltatlankodást, a vádak, amikkel Istent és a családját, sőt, valljuk be, az egész világot illette magában. A zárókórus után kikapcsolta a készüléket és úgy ült, mint akit fejbecsaptak.

- Micsoda szemét alak vagyok –állapította meg magában. – Hisz lehetnék halott is, Bea meg özvegy. Én rám s igaz a szöveg, hisz feltámadtam. Krisztus szenvedése és halála hozta vissza az életemet. Szégyellem magam, Istenem – jelentette ki és megtörölte könnybe lábadt szemét.

Aztán olyat tett, amit még soha. Besántikált a hálószobába és kihozta felesége bibliáját. Kikereste, elolvasta János evangé-

liumának a végét és még sokáig gondolkodott a sötét szobában. Beát este egy másik férj fogadta, aki bocsánatot kért tőle undokságáért. Másnap pedig őszinte örömmel araszolt ki a konyhába, amikor egyszerre érkezett a felesége a templomból, meg anyósa Boglárkával és az ünnepi ebéddel. Megállt az ajtóban, és amikor lekerült a fedő a tálról és dobozról, anélkül, hogy belélatott volna, felkiáltott

- Mama! Ugye, medvehagymás csirkét sütött meg vargabélest? Érzem az illatát! Köszönöm - és úgy borult a nyakába, mint akkor régen, amikor nekiadta a lánya kezét.

- Minden itt van, amit nagyon szeretsz – felelte az anyós, elcsodálkozva, mert nem volt ilyen örömteli fogadtatáshoz szokva.

- Én úgy mondanám, mindenki, akit nagyon szeretek – felelte a vő és nagyon sajnálta, hogy még nem áll olyan biztosan a lábán, mert szerette volna egyszerre magához ölelni mind a hármójukat.

FÜSZERES CSIRKE, MEDVEHAGYMÁS KANAPÉN (négy személyre)

Hozzávalók:

- egy egész csirke, (1,20 kg-os)tisztítva, zsírzója kivágva, hosszában félbe szelve
- négy zsemle hideg vízben áztatva,
- 40 dkg friss csiperke, tisztítva, apróra vágva
- 1 nagy fej hagyma, hámozva finomra vagdosva,
- 25 dkg friss medvehagyma, mosva, leszárítva, darabolva
- 3 csirkemáj, hártýáitól megpucolja, kis kockákra vágva
- 10 dkg vaj
- só, bors, majoránna, só nélküli ételízesítő
- 2 egész tojás és két sárgája

Elkészítés: A vaj harmadán megfonnyasztjuk a hagymát, rá a gombát és két-három percig pirítjuk, majd hozzáadjuk a májat és azzal is még egy-két percig tovább pirítjuk. Levesszük a tűzhelyről, beletesszük a kifacsart zömléket, a tojásokat, a medvehagymát, sózzuk, borsozzuk és alaposan összedolgozzuk. A többi vajat felolvasztjuk, vékonyan kikenünk vele egy akkora tálat, amiben a csirke félbe vágva elfér, beszórjuk zsemlemorzsával és belesimogatjuk a keveréket. A maradékba belekeverjük a sót, borsot, ételízesítőt. Bekenjük először a hasüreget, majd meghintjük majoránnával, aztán ráfektetjük bőrével felfelé a két darabot a töltelékágyra és kívül alaposan bekenjük a hármas keverékkel. Legalább egy órán keresztül sütjük 180 fokon sütőben, míg teljesen átsül, szép piros és ropogós lesz. A sütdényben tálaljuk, sok friss salátával, esetleg párolt friss tavaszi zöldségekkel, no meg természetesen az alatta levő „kanapéággal”.

VARGABÉLES

Az egyszerűsített változathoz kell egy csomag réteslap, 5 deciliter tej és ugyanannyi víz, 25 dkg cérnametél, öt dkg vaj, 2 vaníliás cukor, csipet só. A folyadékot összeöntjük, belerakjuk a hozzávalókat felforraljuk és bele a tésztát, ha újraforrt, elzárjuk és hagyjuk pihenni míg felissza a levet, kb 50-60 percig. Közben többször keverjük át. Ez lesz a töltelék alapja.

Régebbi változatában vajas vagy zsíros omlós tésztát készítenek hozzá, 35 dkg lisztből, 20 dkg zsiradékból, egy e. kanál porckorból, két tojássárgájából, csipet sóval, citromhéjjal és pár csepp citromlével meg annyi tejföllel, hogy ne túl kemény, könnyen nyújtható, de nem szakadó tészta legyen. Kettéosztva kinyújtjuk, és ezzel béleljük, a tepsit, majd fedjük le a töltelék. A réteslapos (erdélyi) változat is nagyon finom és könnyíti a dolgunkat.

50 dkg zsíros túrót krémesre elkeverünk 20dkg porcukorral, egy citrom reszelt héjával, négy tojássárgájával, majd beleforgatjuk a kifőtt tésztát. Végül két részletben, óvatosan belekeverjük a keményre vert habokat, amibe beletettünk még 10 dkg porcukrot, és egy teáskanál citromlevet.

Egy tepszi alját kikenjük olvasztott vajjal, ráterítünk egy réteslapot, ezt is megkenjük, rá egy másikat, kenés, egy harmadik, majd egy negyedik lap. Erre simítjuk a töltelék, majd újabb négy lappal betakarjuk, de ezeket is lekenjük vékonyan vajjal, hogy majd szépen elváljanak. Szép pirosra sütjük, alsó-felső lángon, lassan 160 fokon, 55-60 percig, majd még öt percet adunk neki 180 fokon. Ha elkészült, hagyhatjuk simán, de porcukorral megszórva is tálalhatjuk. Ha langyosra hűlt, óvatosan szeleteljük.

Reforrás HÚSVÉT NŐ SZEMMEL

Enghyné Zergi Márta lelkészcsaládban született Mádon, a Debreceni Református Kollégium Gimnáziumában érettségizett, majd a debreceni Teológiaián folytatta tanulmányait. Férjével az abaújszántói gyülekezet lelkészeként szolgáltak 2012-ig, azóta a Vay Miklós Református Technikum, Szakképző Iskola és Diákotthon iskolalelkésze. Az Intézmény egyik eldugott csendes szegletében beszélgettem Márti nénivel, elhívásról, szolgálatról és női szerepekről.

Miért akartál lelkész lenni?

Én a tantárgyak közül a matematikát szerettem igazán, először ez az irány fogalmazódott meg bennem, de nem tudtam elképzelni azt, hogy üljek egy irodában és csak számokkal foglalkozzak, mert az emberek hiányoztak volna. Így aztán hosszas töprengés után döntöttem a lelkipásztori hivatás mellett. Református gimnáziumban végeztem, a Kántussal rengeteg gyülekezetben megfordultam, ez segített a döntésben. Az lett az elhívásom alapja, hogy amit én megértek és megtanulok az Istenről, azt tovább adhassam másoknak. Mai napig is ez motivál, a hitoktatásban, de egy prédikációban is, hogy amit én megértek a Bibliából, azt hadd élvezze és érthesse meg más is rajtam keresztül. Aztán elhiszi vagy nem, odafigyel rá vagy nem, az már egy másik történet. Az én dolgom az, hogy elmondjam. Erről persze jóatyám megpróbált lebeszélni, mondván, ha fiú lettem volna, akkor kötelezővé tette volna, hogy végezzem el a teológiát és aztán azt csinálhatok, amit akarok. Lánynak születve azonban ne tegyem, azért, mert abban az időben nem volt önálló lelkészségre jogom. De nem sikerült lebeszélnie.

Egy lelkésznek azt hiszem nagyon sok szerepben kell megállni a helyét, egy lelkészfeleségnek, anyának pedig még inkább. Hogyan lehet ezt jól csinálni?

Hogy hogyan lehet jól csinálni, azt nem tudom, azt igen, hogy mindig a legjobb tudásom és erőm szerint csináltam. Házasságunk kezdetén férjurammal megegyeztünk a feladatok elosztásnál, hogy ő foglalkozik a felnőttekkel, én a gyerekekkel. Nyilván ha ütközés volt, akkor szerepek cserélődtek. De például a konfirmációs felkészítésben az alapozás az én feladatom volt, a kikérdezés az övé, mert az a gyülekezet lelkipásztorának a dolga. Alapjában véve ez a fajta munkamegosztás nagyon jól működött: ha kellett temettem kereszteltem, eskettem, mindent csináltam, és ugyancsak ő is bement helyettem hittanórára, ha úgy hozta az élet.

Lelkésznő, lelkész feleség melyik szerep volt a könnyebb?

Mikor melyik, változó volt. Természetes, hogy visszatekintve inkább a nehezebb szerepvállalások emlékei maradtak meg... Amikor lenne lelkészfeleségként, anyaként, háziaszszonyként, egy csomó dolgom, de beül a néni és már sokad-jára meséli el azt a történetet, amit már hallottam, akkor nyilván a lelkészfeleség szerepkör volt a nehezebb. Volt egy emlékezetes esetünk, a két óvodáskorú gyermekünk már ment volna ki az udvarra, amit csak úgy tehettek meg, hogy a nagyobb segített a kisebbnek. A néni akkor hagyta abba a mondandóját, amikor azt látta, hogy a nagyobbik segít a kicsinek felöltözni, cipőbekötéstől kezdve mindenben. A néni lefagyott és azt mondta: az én unokám annyi idő, mint a tisztelendő asszony fia, de még a saját cipőjét se tudja bekötni,

ő meg a másét is. Szóval volt, amikor az ilyen események voltak nehezek és volt, amikor például egy temetés, ezek mellett a többi szerep tűnt könnyebbnek. Azért a temetéseket emelném ki a lelkészi szolgálatból, mert ezekben a történetekben kell leginkább az embernek megküzdieni saját magával, félre kell tenni az empatis érző embert, hogy csak az üzenetre tudjon koncentrálni. Ez nem mindig megy simán. Olyankor kerültem ilyen helyzetekbe, amikor esélyem nem volt arra, hogy átdobjam valakinek a labdát. Amikor elkezd egy családdal beszélni férjüram, és minden meg van szervezve, majd két nappal a temetés előtt kiderül, hogy neki olyan dolga van, ami miatt nem tud temetni, ott nincs mit tenni, csinálni kell.

Minden szerepedet számba véve, melyik volt legemberpróbálób?

Kiemelt nincs közöttük, ami mégis nehéz, hogy el kell fogadnunk mindegyikben nem lehet százszázalékosan teljesíteni. Időnként 100 százalékban anya próbálok lenni, időnként 100 százalékig lelkipásztor, vagy 100 százalékban hitoktató. Csak ezt a hármat említettem, de már ezeknél se megy. Ha ehhez még hozzáteszük a feleség, a szakács, a takarítónő szerepet, még nehezebb. Csak úgy lehet ezeket összeegyeztetni, ha az ember priorizál, még azokban a szerepekben is, amiről elsőre úgy gondolja, hogy a többi felett áll. De számomra a feladatok változatossága nem volt fárasztó, inkább inspiráló volt. Pont ezt szeretem a lelkipásztorságban: nincs időm belefáradni egy dologba, mert mire megtörténne, már mást kell csinálni.

Akkor nem volt soha az az érzésed hogy elfáradtál?

Talán az az egy dolog fárasztott el, amikor azt éreztem, hogy a gyülekezetnek már nem rám, ránk van szüksége,

mert eljött az a pont, amikor már túl sok új dolgot nem tudtunk nyújtani a gyülekezetnek, nem tudtuk őket úgy motiválni és nem tudunk úgy hatni rájuk, ahogy kellene, ahogy megérdemelnék. Éreztem, hogy ezen az segíthetne, ha új lelkipásztor jönne a gyülekezetbe. Akkor jött 2012 nyár vége, amikor augusztus 30-án Csomós József püspök úr autója befordult a parókia elé és vele jött a felkérés, miszerint kellene ide, a Vayba egy iskolalelkész. Kértem tőle egy nap gondolkodási időt, aztán rábólintottam, bármennyire is nehezen tudtam magamat elképzelni még akkor ebben a közegben. A kisebb gyerekek akkortájt még sokkal közelebb álltak hozzám. Persze már előtte is jártam be a szántói Technikumba, így láttam már középiskolás gyereket hitoktatás címszó alatt, ezért is nem tartottam tőle annyira. Azóta rájöttem arra, hogy az ilyen korú és háttérű gyermekeknek még inkább szüksége van a Jóistenre – bár igénye kevesebb, mint azoknak a gyerekeknek akikkel ennek előtte dolgoztam. Ezeknek a diákoknak a halmozottan hátrányos helyzetük mindenben meghatározza a jelenüket és a jövőjüket. Itt már az is eredmény, ha egy-két gyereket csak egy kicsit el tudsz gondolkodtatni azon, hogy „Jé” ezt másképpen is lehet értelmezni és élni, vagy egy adott helyzetben másik irányba is lehet indulni, mint ami számukra az egyetlen lehetőségnek tűnik.

Az iskola lelkészi szolgálat miben és mennyiben tér el a gyülekezeti lelkész feladataitól?

Az életkorukat és annak sajátosságait leszámítva a két feladat hasonló. A gyülekezeti lelkész is beszélget, szervez, tervez és készül. Ugyanezt kell csinálni itt is, ami nagyon különbözik az a rámbízottak közelsége. A parókian, ha becsukod az ajtót, akkor az be van zárva, de itt az intézmény falain belül folyamatosan együtt vagyunk, s ha akarjuk, ha nem, egymásba botlunk. Kellnek is ezek az intenzívebb találkozások, hogy megismerjük egymást, mert optimális esetben csak 3-5 évig tartózkodik egy-egy diák az iskolában, kevesebb idő van az együtt munkálkodásra, az együttműködésre, ezért is jó, ha intenzívebb.

Ha valamilyen intelmet mondhatnál a mostani és jövőbeni lelkészek felé mi lenne az?

Amit mostanában látok és nem tartom túl jónak, hogy a lelkészek hajlamosak nem egyformán kezelni a gyülekezeti tagokat. Azt látom, hogy hajlamosak elengedni a gyülekezeti tagok egyik felét, mert a másik fele azt mondta róluk, hogy ilyenek meg olyanok. Nyilván van, aki szimpatikusabb, míg a másik kevésbé, de valahol kell lenni egy határnak, ahol mindenki egyforma marad. Talán túl könnyen esünk ebbe a hibába, azokkal foglalkozunk, akik közelebb állnak hozzánk, miközben nem biztos, hogy nekik van igazán szükségük a lelkészre. Ez nem távolságtartásról szól, sokkal inkább arról, hogy ha beengedek valakit, azzal ne zárjak ki másokat. Ismerjek meg mindenkit és próbáljak meg a saját tapasztalatom alapján dönteni, ne mások véleménye alapján ismeretlenül ítéletet hozni felettük. Egy lelkész nem hagyhatja, hogy mások befolyásolják a véleményét. Nem állhatunk senki oldalára, mert mind ugyanabban a gyülekezetben élnek és mindannyian ránk vannak bízva.

ÉLJ, NÖVEKEDJ, VIRÁGOZZ TOVÁBBRA IS!

(Vivat, crescat, floreat Academia!)

A Sárospataki Teológiai Akadémia ünnepélyes közgyűlést tartott december 10-én délután. Megszüntetésének hetvenedik, újra indulásának pedig harmincadik évfordulójára emlékezett a Sárospataki Református Teológiai Akadémia közössége. Egykori- és mai diákok, oktatók gyűltek össze azért, hogy emlékezzenek az intézmény tragikus, valamint az örömteli történelmi eseményeire. Mint egykor az iskola diákjai úgy vonultak végig a református templom és kollégium között az ikonikus, meghatározó, korszakokat fémjelző személyek, a sereg élén a kollégium zászlójával.

A hálaadó alkalom egyik vezérigéje a pataki templom szószékéről, Pásztor Dániel püspök úr által hangzott fel: **„Jó az Úr!” (Náh 1:7)** Ez a történelem kereteit is meghatározó mennyei igazság nem halványul semmiféle emberi érzület, történelmi torzulás, teológiai zsákutca következtében. Az axióma ma is ugyanaz marad, mert az alapigazság az ember kicsinyhitűsége, zavarodottsága, az ég sötét felhői ellenére sem változik. A *„miért engedte”* kérdésre a feleletet hatványozottan nehéz megtalálni, amikor az égi mezők kalászeit morzsolgató ember nemcsak szemlélni, de érteni is akarja balsorsa okait. Pásztor Dániel püspök úr a daliás paripa megzabolázásához hasonlította a teológia 70 évvel ezelőtti sorsát, amikor kötőféken, vagy rövid kantárszáron vezetik a nemes állat-

tot. Nem a maga elgondolása, kedve szerint mozdul, hanem attól függően, aki a kötőfék másik végén áll. A szűk keretek között is fel lehet ismerni a szolgálat, az engedelmesség, a hűség és a hit cselekedeteit.

Az ünnepi közgyűlés teológiai és történelmi visszatekintéssel és helyzetértékeléssel folytatódott. Enghy Sándor rektor úr előadása a teremő Istentől indult, aki mindent jónak alkotott meg és eljutott az újjáteremtő, rekreátorig, aki a pusztulás völgyében képes a halott csontokat új életre kelteni. Ezékiel prófétára az Úr ezeket az Igéket bízta: *„Így szól az én Uram, az ÚR: Íme, felnyitom sírjaitokat, és kibozlak sírjaitokból, én népem, és beviszlek benneteket Izráel földjére.”* A Lélek a négy égtáj felől megérkezett, megelevenítette és megeleveníti a száraz csontokat is.

Csorba Dávid a 126. zsoltár üzenetét emelte ki a teológia vizsontagságos történetével kapcsolatban. A sorsfordító pillanatokban újra és újra visszhangként, egyfajta refrénként, emlékeztetőként az Ige tisztán és érthetően a helyére teszi a lelkek sóvárgását, nyugtalanságát, kétségeit és örömet. A 126. zsoltárt hangzott el a kollégiumi igazgatótanács ülésén 1951-ben Nagy Barna tolmácsolásában: *„hozd vissza Uram a mi foghyainkat, mint patakokat a déli földről.”* Ennek a zsoltárnak a biztatása hangzott az Egyesült Államokból érkező Bertalan Imrétől is, aki Patak 344. seniora volt. A teológia újraindítása alkalmából hozta az óhazába a drága ígéket és ünnepelte arany jubileumát, egyben doktorrá avatására is sor került. Csorba Dávid a zsoltár ma is aktuális gondolatit idézte zárásaképpen: *„Hatalmas dolgokat tett velünk az Úr, ezért örvendezzünk.”*

A közgyűlés kitüntetések átadásával folytatódott, amikor két, a teológia és a kollégium életében múlhatatlan érdemeket szerző egykori professzor méltatása következett. Először a 90 esztendő Benke György került a figyelem középpontjába, akit Dienes

Dénes professzor laudált. A hosszú, tevékeny és áldott életpályája gyülekezeti, egyházszerkezeti és tudományos területen is kiemelkedő eredményeket mutat. Benke György nem csak járt a Sárospataki Református Kollégiumba, mint kisdíák, aztán egy évet, mint teológus, hanem később a tudományos gyűjteménynek és a teológiának is lehetett szorgos napszámosa. Nyugdíjba a teológia rektori székéből vonult. A teológia újraindításában neki és a másik kitüntetettnek, Győri István munkájának is elvitathatatlan szerepe volt. Győri professzor laudálását egykori tanártársa Jaap Duedens végezte. Akinek holland származása, többnyelvűsége, felettébb ízéssé teszi a magyar nyelven történő megszólalását. Mélyreható elemzésében sok személyes vonásról emlékezett meg, mint a természet szeretetére való nevelés, a görögországi utazás a diákokkal, a Varga Zsigmond féle görög nyelvkönyv újra kiadása a tanítványok bevonásával. Beszédének csúcán Győri Istvánt a sárospatak teológus hallgatók atyjának, feleségét, Ibolyát, pedig anyjának nevezte. A Kollégiumért Díjakat a méltatások után Pásztor Dániel püspök úr adta át.

Az ünnepség a teológia imatermében folytatódott, ahol Szatmári Emília és Csorba Dávid, mint az alkalom szervezői végezték a konferálás hálás feladatát. Két részre tagolódt az ünnepi együttlét. Egyrészt a teológia bezárásáról és az újra indításáról való történelmi megalapozottságú és személyes hangvételű megszólalások, valamint a teológia négy 65 esztendő betöltött professzorának a köszöntése. A történelmi megalapozást Dienes Dénes professzor, a személyes visszaemlékezéseket pedig Benke György, Szabó Dániel és Molnár Sándor tették meg. Monumentális tabló rajzolódott ki a jelenlévő hallgatóság előtt. Történelmi és jelenvaló személyek jelentek meg a képzelet falán, amint azt élénk tárták a nagy öregek és az első végzett évfolyam képviselője. Dienes Dénes kiemelte előadásában, hogy mennyire nem volt megalkuvó és lojális az akkori rendszerrel a kerület és a teológia. Nem szolgáltatták ki az evangélium ügyét a kommunista hatalomnak. Ugyan a legtöbb, amit tehettek a lelkiismeret szava volt, de statisztálni nem akartak az ördögi tervhez.

Benke György azokról az egyéniségekről beszélt, akik a pataki kollégium lelkiületét meghatározták. Személyes élményekben és történelmi adalékokban nem volt hiány, kezdve a nagy emberek látogatásától felidézve Rákosi Mátyás és Péter János pataki vizitációját. A sárospataki teológusok debreceni átvétele következményeinek ismeretét is árnyalta azzal, hogy a Molnár Ambros és Szigeti Jenő beszélgetéséből lesűrhető frakciózást, gyűlölködést, maga az elbeszélő nem tapasztalta.

Szabó Dániel a teológia újraindulásának mámorát idézte vissza. A támogatók sokaságát, akik minden segítséget igyekeztek megadni, a külföldi barátokat, élükön Eugene Osterhaven professzorral. Beszélt arról, hogy miként tették ki az előkészületi szakaszban a Püspöki Hivatalra, a 0-24 -ig nyitva táblát. Aztán a professzorok és diákok Patak irányába történő mozgósításáról mesélt. Elmondta milyen maratoni tárgyalás végén sikerült az első Patakon lakó professzort, Győri István meggyőznie az ügy fontosságáról. Aztán arról, hogy a Debrecenbe fel nem vett diákok adatait, hogyan szerezték meg úgymond a szemetesből.

Molnár Sándor pedig mint az első végzett évfolyam képviselője arról anekdotázott, hogy miként jöttek ide és mit találtak itt. Volt itt megmagyarázhatatlan takarítónői látomás, életmentés a Bodrogon, feleségre találás, szóval valóban minden. Diáktársak, tanárok, kurzusok, vizsgák, a kollégiumi élet hangulata kivétel nélkül előkerült. Elhangzott a város magnetikus erejét firtató költői kérdésre a válasz: „Mert Patak, az Patak.”

A Pataki Szellem megidézése után még ünnepélyesebben folytatódott az alkalom, hiszen négyszer 65 év előtt tisztelgett a kollégium közössége: Fodor Ferenc, Szathmári Béla, Enghy Sándor és Dienes Dénes. A köszöntések az élet- és jellemrajzot, valamint teológus karakterisztikát egyaránt kimerítették. Az elérzékenyülés és a nevetés egyaránt kerülgette a felkészöztötteket, nem győzték a gombócot a torkukból nyeljesni A kötelező maszk jótékonyan elfedte az arcukra ülő érzelmek rohamait. Nem akármilyen ajándékokat készítettek a számukra, hanem egy – egy köszöntő kötetet, ahol pályatársak, barátok, családtagok, atyák és fiak egyaránt nemes, veretes, személyes, szakmai írásokkal fejezték ki megbecsülésüket.

Az emlékezést és ünneplést szervezők az alkalom végén azt kérték a jelenlévőktől, hogy a teológia megszüntetése és újraindítása kapcsán őrzött történeteket ne tartsák magukban. Ez a nap nem volt elegendő arra, hogy mindenki megszólaljon és átadja azt, amit számára jelent az Alma Mater. A személyes történetek minden formája érdekli a korszakot kutató Szatmári Emiliát és Csorba Dávidot, akik egy digitálisan is hozzáférhető gyűjteményt szeretnének létrehozni. A közös szelfik után a Mudrány Étterem várta a vendégeket, hogy csillapítsák egyrészt étvágyukat és a beszélgetések labirintusában a kíváncsiságukat is a rég nem látott ismerősök, barátok iránt. Éljen, növekedjen, virágozzon továbbra is, még inkább drága pataki Akadémia, hogy kapuid hosszú ideig nyitva álljanak a régiek és az újonnan betérők előtt!

Szűlasy László Pál

HOGYAN LÁTJUK MAGUNKAT? LELKÉSZ-FOGONDŰNOKI CSENDES NAP MÁLYIBAN

Február 18-19-én lelkész-főgondnoki csendesnapot tartott a Borsod-Gömöri Református Egyházmegye Mályiban, a Mécse Központban. Az alkalmon szép számmal gyűltek össze az egyházmegye lelkészei és főgondnokai. A csendesnap Szőnyi Tamás Esperes Úr áhítatával kezdődött.

Az első nap előadását Barnóczki Anita, a Sárospataki Református Teológiai Akadémia Gyakorlati Teológiai Tudományok Intézetének főiskolai adjunktusa tartotta. Az előadás interaktív volt. A főgondnokoknak és a lelkészeknek kellett véleményt formálni arról, hogy ők hogyan látják az egyházat és benne saját magukat. Különböző modelleket tárgyalt a hallgatóság, amelyekben más-más pozícióban látták az egyes gyülekezeti tagokat és a lelkészt. Minden egyes modellnek megvan a maga előnye és hátránya. Nem lehet egy variációt általánosítani és azt megpróbálni erőltetni minden helyzetben. Ezenfelül élénk diskurzus folyt arról is, hogy az eltérő sémákban miként gondolkodnak arról a kérdéssről, hogy kié az egyház. Az előadás végén a jelenlévők felvázolhattak egy általuk ideálisnak tartott gyülekezeti struktúrát.

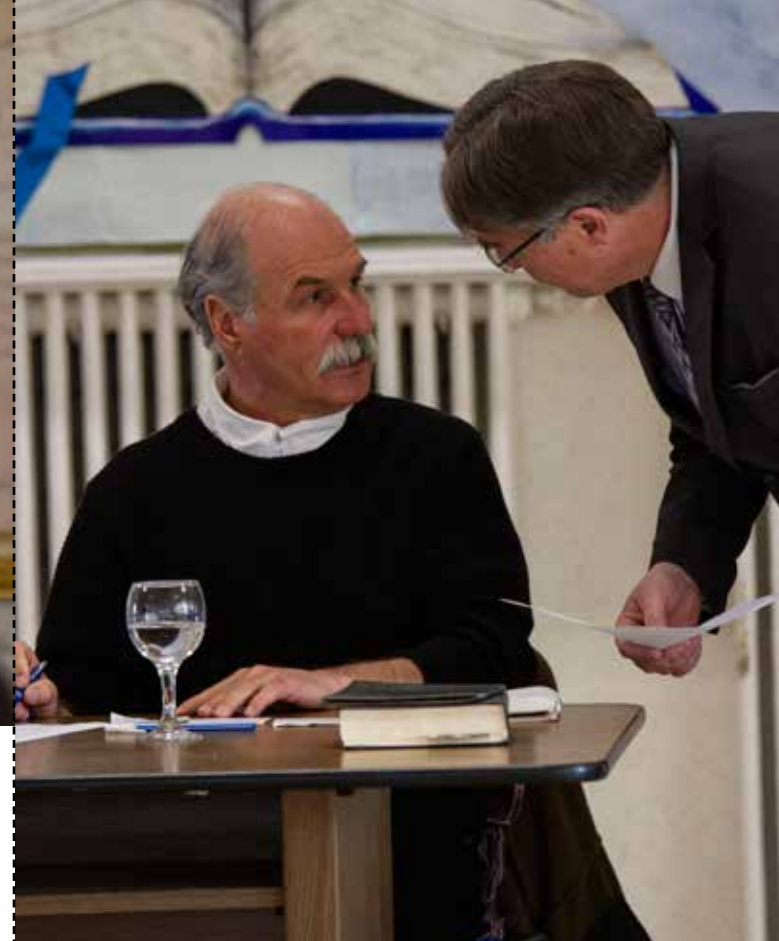
A csendesnap első napját közös vacsora zárta, ahol az egyházmegyében szolgáló lelkészek és a főgondnokok jó kedvűen beszélgethettek és reflektálhattak az előadáson elhangzottakra.

A második napot ifj. Dudás Ferenc tábori lelkész áhíata nyitotta meg, amit Bódis Tamás, zsinati énekügyi előadó előadása követte. A délelőtti program is interaktív volt és a jelenlévők buzgón csatlakoztak az új énekeskönyv körül kialakult beszélgetésbe a saját meglátásaikkal és tapasztalataikkal. Az előadás során ugyanis Bódis Tamás beavatta a hallgatóságot az új énekeskönyv kulisz-

szatitkaiba. Volt új ének tanulás, ismertették az énekeskönyv felosztását, olyan énekeket hívták fel a figyelmet, amelyeknek a dala, noha jól ismert, de a szövege nem volt benne a régi énekeskönyvben. Ezen felül olyan énekeket is megmutattak az új gyűjteményből, amelyeket különböző gyülekezeti és hétköznapi alkalmon is lehet használni. Nagyon sok észrevétel és megfigyelés érkezett már az új énekeskönyvvel kapcsolatban. De általánosságban elmondható, hogy a gyülekezetek érdeklődéssel fogadták az új gyűjteményt.

A csendes nap programját egy közös ebéd zárta. A csendes nap a böjti időszakra készítette fel lélekben is azokat, akik részt vettek rajta.

KERÜLETI LELKÉSZTALÁLKOZÓ

Az út lehet más, de a cél mindig közös

Március 19-én szombaton a Szalay Sámuel Református Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola aulájában gyűltek össze az Egyházkerület lelkészei. A lelkésztalálkozó témái között voltak a lelkészi javadalom rendezése, a Magyar Falu program támogatása, a lelkészi közösség összetartása és a 21. század emberének megszólítása.

Az alkalom szombaton 10 órakor, énektanulással kezdődött Szűcs Endre püspöki tanácsos vezetésével, majd Vadnai Zoltán missziói referens tartott áhítatot a 72 tanítvány kiküldésének története alapján. (Lukács 10,1-3, 17, 21-23)

Vadnai Zoltán igei szolgálatában arról beszélt milyen módon vagyunk képesek ugyan azon képet nézve mást látni. Csak az lát jól igazán aki meglátja és megérti, hogy Isten nélkül nem lehetséges semmi. Jézus nélkül pedig nem lehet igazán ismerni és érteni az Istent. Csakis vele és őáltala vagyunk képesek a felszín alá látni és felismerni miként szorulunk az ő kegyelmére.

„Boldog az a szem ami látja azt amit ti láttok.” A 72 tanítvány látta és tudta, hogy mindent amit cselekedtek, az Jézus hatalma nélkül nem történhetett volna meg.

Az áhítatot követően Gulyás Ágnes igazgató asszony köszöntőjében bemutatta az intézmény múltját és jelenét. Az eredetileg önkormányzati fenntartású iskolát 2014-ben az Egyházkerület vette át, majd az intézmény ezt követően

vette fel a Szalay Sámuel nevet. Az elmúlt három évben történt felújítási munkálatokat is ismertette az egybegyűttekkel. Szólt az intézmény Óvodájáról és az iskola tehetőségondozó programjáról.

Az igazgatónő után Pásztor Dániel megtartotta püspöki tájékoztatóját. Először is a lelkésztalálkozó fontosságáról és szükségességéről beszélt. Pásztor Dániel szerint a gyülekezetek lelkészeinek találkozniuk kell, és közösséget kell vállalniuk egymással, mint egy közös család tagjainak. Azt is hozzátette: Ennek a közösségnek egységesen kell tudni fellépni, képessé kell válni arra, hogy közösen tudjunk a Főpásztorral gondolkodni, hogy megújult erővel építsük az Isten országát. Az irányok, az útjaink lehet és kell is, hogy mások legyenek de a cél akkor is közös. Nem engedhetjük meg magunknak a „széthúzás” luxusát – hangsúlyozta. Sőt az örömmel végzett szolgálatban egységesen kell hirdetnünk az evangélium igazságát. Örüljete az Úrban mindenkor! - mert az Úr közel.

Ezt követően bejelentette, hogy a Magyar Falu program nehézségeit segítő, az egyházkerület 150 millió forintot különített el a program nyerteseinek támogatására.

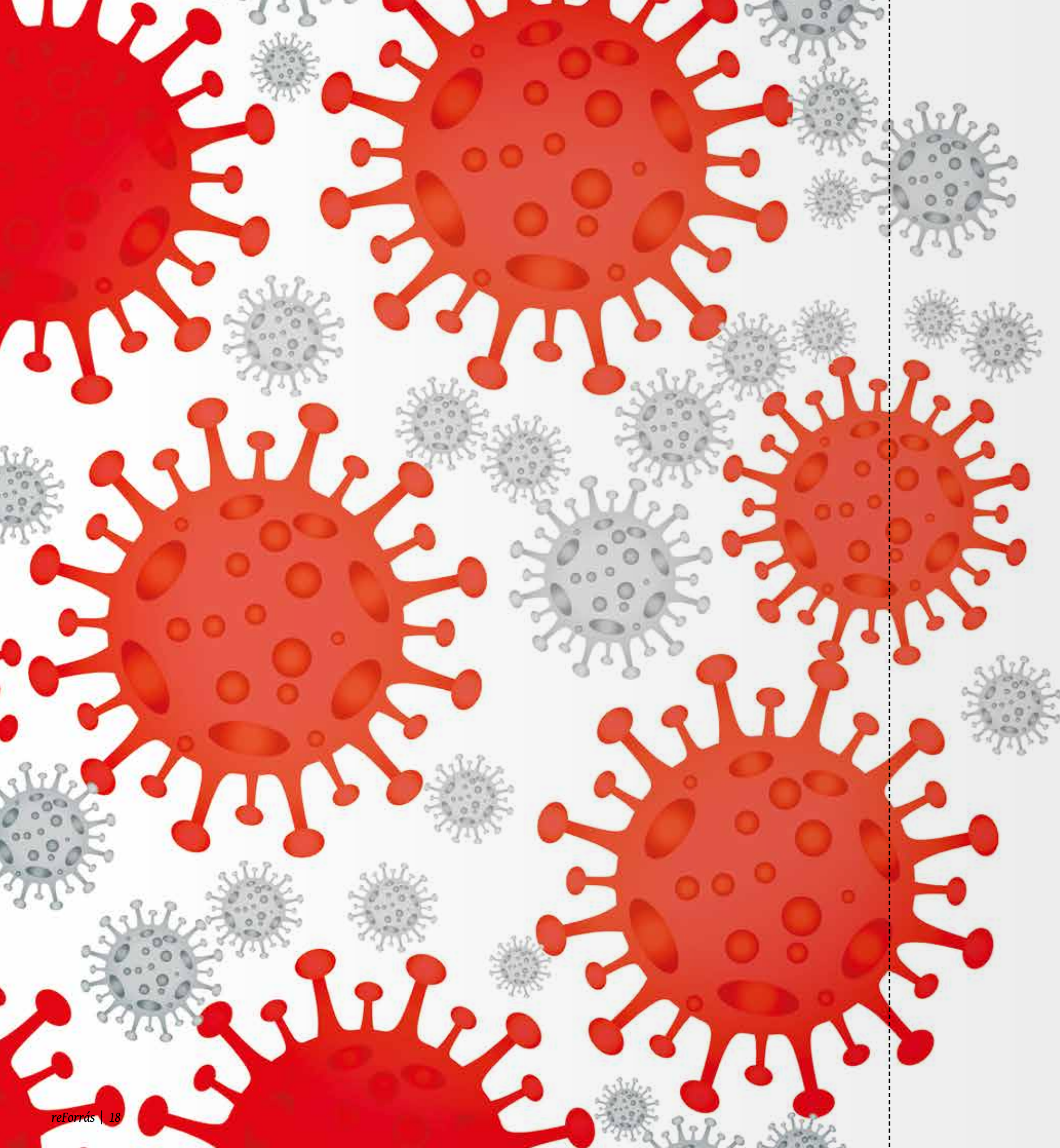
A lelkészi javadalom rendezéséről is tájékoztatta az egybegyűlteket. Erre az állam 3 milliárd forintot adott a Református Egyháznak. Elmondása szerint ennek a kiosztási rendszernek a kialakítása jelenleg is folyamatban van. Hozzátette fontosnak látta az ezzel kapcsolatos különbségtételt a tekintetben, hogy megfelelően kövesse saját körülményeink, saját kerületünk gazdasági adottságait. A püspök azt is elmondta, a támogatás kétfelé válik, egy összeg fixen mindenkire ugyanúgy eljut, a másik része pedig differenciált összeggel, szükség szerinti elosztásban történik kiosztásra.

Záró gondolatait a generációs különbségekkel kapcsolatba fogalmazta meg, ami mind a gyülekezeteket, mind pedig a lelkész közösséget is érinti. „Református kegyességünk nem múzeum, nem hagyományőrző egyesület – mondta. A XXI. század embere számára élhetővé kell tenni az örökséget!” Az Ige ma is köszálként áll, erre kell nekünk építeni, de az eddig használt eszközökkel nem tudjuk, akkor új eszközöket, új utakat kell keresnünk. Végezetül köszönetet mondott a közös szolgálatért és ezt kérte a továbbiakra nézve is.

A kávészünet után a program következő napirendi pontja Berecz András, Kossuth-díjas előadóművész műsora volt. A művész egyedülálló műsorával a Szent és a humor közötti vékony vonalra hívta fel a figyelmet. Ha képesek vagyunk a humort megfelelően alkalmazni akár a szószékről is, az nem téríti el az evangélium üzenetét, hanem még inkább képes azt megerősíteni. Azt is kiemelte, hogy az Isten humorérzékének megértése csak közelebb vihet minket az Istenben hívőkhöz.

Az előadás után ebéddel várták a lelkésztalálkozó résztvevőt, ahol szabad, kötetlen módon folytatott tovább a beszélgetés közös gondolkodás.

CS.B. és H. Birtha Melinda

A diakónia és a „covid”

- avagy hogyan éltük meg a
„vírusos-időszakot” a Zempléni
Református Egyházmegyében? -

A diakónia és a „covid”

- avagy hogyan éltük meg a „vírusos-időszakot” a Zempléni Református Egyházmegyében? -

Ami világunkban sokféle betegség van: vannak emberileg nézve gyógyíthatóak és olyan is van sajnos, amit a tudomány mai állása szerint nem lehet gyógyítani. Mégis mindig reménykedünk, és bizakodunk, hogyha meg is próbál minket az Úr, ad erőt ahhoz, hogy elhordozzuk a nehézségeket is. Sokszor hallottam már beteg testvérektől, hogy miért bünteti őket az Úr, mert a betegséget sokan isteni büntetésként élik meg.

Hogyan éltük meg a 2020. őszétől kezdődő új világjárványt? Először úgy gondoltuk, hogy ez is csak egy olyan vírus, ami majd elmúlik idővel. Vannak, akik elkapják és vannak, akik nem. Sokan tagadták, és nem hitték el, hogy valós veszély az, amivel szembe kell néznünk. Talán, akkor kezdték igazán komolyan venni, amikor elkezdődött a pandémia, amikor nem mehettünk templomba, istentiszteletre, amikor nem látogathattuk szabadon egymást, és kötelező lett a maszk viselése.

A félelem beköltözött az életünkbe, a személyes kapcsolattartás egyre ritkábbá vált, megtanultuk, tanárok és diákok egyaránt, hogy mi az a „Home-Office”. Elmaradtak a ballagások, középiskolákban a szalagavató ünnepségek. Szinte egyik napról a másikra minden megváltozott körülöttünk.

Nagyon nehéz volt megmagyarázni a gyülekezetekben, különösen az idősebb testvéreknek, hogy nem lehet személyes jelenléttel istentiszteletet tartani. De mindenki igyekezett alkalmazkodni ehhez a helyzethez. Volt olyan lelkipásztor, aki írott formában vitte vagy küldte el a gyülekezeti tagokhoz a vasárnapi prédikációt. Olyan is volt, aki felhasználta a modern technikai eszközöket és „facebookon” vagy élő videó közvetítéssel, youtube-csatornán, juttatta el az Úr üzenetét a Testvérekhez.

Tudomásom szerint Egyházmegyénkben nincsen a Református Egyház irányítása alatt sem szociális gondozói szol-

gálat, sem házi segítségnyújtási hálózat. Saját tapasztalatom szerint, általában jó a kapcsolat a lelkipásztorok és az időseket ellátó gondozók között. A pandémia idején a szociális szférában dolgozókra óriási teher nehezedett, sokszor emberfeletti munkát végeztek, legalábbis én ezt tapasztaltam. Rájuk hárult a mindennapi bevásárlás, gyógyszerkiváltás, kapcsolattartás a külvilággal.

Ebben a szolgálatban mi lelkészek is igyekeztünk segíteni, különösen a karantén időszakában. Az egymásra utaltságból fakadó segítőkészség megnyilvánulása, nagyon örömteli volt számomra. Senki nem maradt egyedül a bajban, betegségben.

Sajnos, az általam pásztorolt gyülekezetekben is, többen elmentek a covid vírus által okozott szövődményes betegségek miatt. Emlékezetük legyen áldott!

Most talán már enyhül a vírushelyzet, de nem lélegezhetünk fel, mert itt az újabb *”félelem-forrás”* az orosz-ukrán háború. Nagy szükségük van a háború elől menekülőeknek is a mi segítségünkre.

Mi már március 3-án voltunk Kárpátalján. Egyházmegyénk gyülekezeteiben összegyűjtött adományokat vittük el a határ túloldalán lévő településekre. Azonban, ha ez a háború elhúzódik, akkor folyamatosan szükség lesz a támogatásra. Az Úr adjon békét a világnak!

A diakónia, a szeretetszolgálat gyakorlásában legyen példa előttünk az irgalmas samaritánus öt mozdulata: megállt, lehajolt, bekötözte a sebeket, pénzt adott a fogadósna és csendben továbbment.

Rövid beszámolóm végén, azzal a reménységgel, hogy a mi Atyánk minden próbatétel között, vírusban és háborúban is velünk van, bátorítson minket az Ő Igéje: *”Ne félj, csak higgy!”*

Orosz Ákosné
lelkipásztor

REMÉNYSÉGÜNK FÉLELMEINK I D E J É N

Dr. Szathmáry Sándor professzor úr
gondolatai a koronavírus járvány idején

A koronavírus járvány két éve tört rá az emberiségre és söpört végig a Föld összes országán. Eddig több, mint 6 millió áldozatot szedett. Korábban soha nem látott szabályokat és korlátozásokat kellett bevezetni mindenütt. A járvány mindannyiunk napi életére, testi és lelki egészségére, társas kapcsolatára is közvetlenül kihatott. Az ötödik hullám vége felé reménységünk ismét felerősödik, Isten megtart bennünket a veszedelemnek idején. Napjaink e szörnyű csapását üdvtörténeti összefüggésekbe helyezve érthetjük meg. Kérdéseimmel ezért kerestem meg dr. Szathmáry Sándor professzor urat.

Professzor úr! Napjaink katasztrófái – árvíz, földrendés, vulkánkitörés, szélvihar, járvány – hasonlíthatóak-e Bibliában olvasott veszedelmekhez?

Gondoljuk a tíz csapásra, amely Izraelnek az Egyiptomból való kijövetelét előkészítette (4 Móz 7:3-5.).

A csapások elkerülhetetlenek voltak. Ezek közben Mózes mindig hirdette a reménységet, hogy Izrael fiai lássák, nem véletlenszerűen történtek a dolgok, hanem rend szerint, fokozatosan előrehaladva. A tizedik csapás pedig ajtót nyitott előttük a kiszabadulásra. Ők tehát a csapások között mindig a reménység emberei voltak. Legyünk tehát mi is a reménység fiai. A többiek helyett is reménykedjünk.

Egy másik példa, amint Pál tette, látta és hirdette a reménységet a Rómába vezető úton (Ap.Csel. 27:9-44.) 14 napon keresztül sem nap, sem hold, sem semmi fény nem volt látható a tengeren. Nagy vihar szorongatta őket. Minden reménységük elveszett életben maradásuk felől. A többiek csak a leendő hajótörést látják, de Pál azt is látja, hogy csak a hajó vész el. 276 ember megmenekül érte és ővele, mert neki Rómába kell mennie. Ezért kellene az egyházban az ilyen próféták, amilyen Pál is volt; akik látják a jelen értelmét, azt, hogy az Isten a rosszból is jót hoz ki a javunkra. A Római levélben azt olvassuk, hogy ahol a nyomorúság megnövekedik, ott a kegyelem sokkal inkább bővül.

Mire figyelmeztet bennünket az immár 2 éve tartó világjárvány?

Ezek az Igék jönnek elém, amikor a járvánnyal szembe találjuk magunkat. *„Nincs itt maradandó városunk, hanem a jövődöt keressük.”* *„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban minden embernél nyomorultabban vagyunk.”*

„A reménység meg nem szégyenít, mert Isten szeretete kiáradt a szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.” *„Mert meg vagyok győződve, hogy sem élet, sem halál, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem magasság, sem mélység nem szakíthat el bennünket Isten szeretetétől, amely vagy on a Jézus Krisztusban.”* *„Bolond, az éjjel elkéri a te lelket és amit gyűjtöttél kiéi lesznek?”*

„Ne gyűjtsetek csak maradandó kincseket.” *„Nagy dolog az istenfélelem megalégedéssel.”*

A Rómába tartó hajóból mindent ki kellett dobálni. A 276 ember előtt Pál megtörte a kenyeret és ezt mondta: *„Egyetek. Legyetek jó reménységben, mert senki nem vész el, csak a hajó.”*

Az ilyen helyzetekben szükség van keresztyénekre. Azokra, akik hirdetik a reménységet.

Az Úr anyala szólt Pálhoz: *„Ne félj!”* A keresztyéneknek hallani kell a szót, ami a Bibliában 365-ször van leírva; *„Ne félj! Neked Rómába kell menni és a 276 embert neked adtam ajándékba. Egy szigetre kell kivergődnötök.”* És megmenekült mind a 276 ember.

A nagy tengeren egyetlen ilyen sziget volt. Málta. Emberileg elképzelhetetlen volt, hogy a hajó az óriási tengeren ezt szigetet megtalálja, de az Úr vezette a hajót, és Pál, ahogy megérkezett Máltára azonnal szolgált. A vérhasban szenvedő előljáró meggyógyult. Pál vele együtt sok beteget meggyógyított. A rátekeredő kígyót lerázta, és a sziget lakóinak megdöbbenésére semmi baja nem történt. Ilyen helyzetben kell lelki ajándékokat gyűjteni és nagyon fontos, hogy a kezünk ne legyen üres.

Mi a keresztyén ember reménysége ebben a helyzetben? Milyen tanítást ad számunkra az evangélium?

Már itt e földön van reménységünk. Ehhez hozzátehetjük, amit Sidrák, Misák és Abednégó mondott Dániel próféta könyve szerint, *„...de ha nem tenné is, akkor is hűek maradjunk Istenhez”* (Dániel 3:18.). Ma a vírus jelenlétének láttán hitben hordozzuk a következményeket. Az emberiséget a mai időkben az arrogancia, az anyagiasság, a fajgyűlölet, a sovinizmus és hasonló önző gondolatok rákos daganatai zabálják fel. Erre jön a vírus, ami fájdalmas, de figyelmeztető. Az emberiség veszélyben van. Ezt a figyelmeztetést kell nekünk elmondani. Filippi római kolónia volt, azaz római polgárok lakták. Ezért írja Pál nekik; *„Ti mennyei polgárok vagytok. Bár e világban éltek, de egy másik világ polgárai vagytok és ahhoz tartoztok.”*

Ezt ne felejtjük el mi sem. Sok veszedelem ugyan körülvesz bennünket, de Jézus mindent legyőz, ha mi hozzá tartozunk. Sok minden elvész ugyan, mert hiszen a hajót nem ígérte, hogy megmenti, csak az életet. Ez a vírus tehát az életünk átrendeződését kívánja, ami nélkülözhetetlen. Pál imádkozott a hajón utazókért. A mi feladatunk is az, hogy hangozzanak kérések, esedezések, könyörgések minden emberért és az egész világért, mert az egész világ terhe reánk, keresztyénekre nehezedik. Ez alól ne térjünk ki. Vállaljuk ezt a terhet. Imádkozunk a világért, amikor bajban van, úgy ahogyan Pál tette, és mindenekelőtt úgy, hogy Jézus tette.

dr. Rózsa Tibor - presbiter - Miskolc-Diósgyőr

DIAKÓNIAI SZOLGÁLAT MEGPRÓBÁLÓ IDŐKBEN

Diakóniai Központunk vezérigéjévé vált Pál apostol Rómaiabeliekhez írott levelének egyik mondata: „**Mi erősek pedig tartozunk azzal, hogy az erőtlének gyengeségeit hordozzuk, és ne a magunk kedvére éljünk.**” (Róma 15,1)

Ennek az útmutatásnak a fényében végezzük azt a nehéz, olykor embert próbáló, mégis felemelő és szép szolgálatot, amit az irgalmas Isten 10 évvel ezelőtt ránk bízott.

A Tiszáninneni Református Egyházkerület Integrált Diakóniai Központjának 330 munkatársa, mintegy ezer segítségére szorulónak nyújt szolgálatot a mindennapi élet különböző területein. Négy Idősek Otthonában vagyunk jelen, nevezetesen Böcsön, Berentén, Encsen, Szerencsen. A Maon szeretetotthon a fogyatékkal élő fiatalokat hivatott segíteni. Saját lakó környezetükben házi segítségnyújtás szolgálatunk 350 rászoruló lát el 18 településen.

Az elmúlt két évben nehéz napokat éltünk át a pandémia miatt. A kezdetekor magunknak kellett beszereznünk a védekezéshez szükséges eszközöket, majd később folyamatosan biztosította az állam számunkra is. Bezártuk az intézményeinket, nem jöhettek a látogatók. Át kellett gondolnunk és meg kellett szerveznünk a kapcsolattartás lehetőségét. Megerősítettük digitális szolgáltatásainkat, hordozható mobil eszközöket vásároltunk annak érdekében hogy könnyebben elérhetővé váljunk. Üvegfallal elválasztott helyiségeket alakítottunk ki a látogatók fogadására. A súlyos állapotban lévő időseknél védőtőzetest biztosítottunk a hozzátartozók számára, hogy együtt lehessenek az utolsó órákban. A tárgyi feltételek megerősítése mellett nagy gondot fordítottunk a lelki megerősítésre időseink és munkatársaink körében egyaránt. Isten szeretete tartott és vezetett bennünket lelkipásztoraink kitaró szolgálataival. Sajnos közöttük is volt, aki súlyosan megfertőződött. Csomós József püspök úr hanghordozón keresztül imádkozott értünk és biz-

tatott, hogy „*ne féljete, mert veletek van Istenetek.*” Sokszor meghallgattuk és még a mai napig is elővesszük, szavaiból erőt merítünk.

A mi feladatunk lett a védőoltások beadásának szervezése is. A harmadik oltás után azt gondoltuk fellélegezhetünk, de jött az ötödik hullám, ami ismét ellátogatott otthonainkba. Hála Istennek ez már enyhébb tünetekkel jelentkezett.

A következő lelki megpróbáltatás a szomszédos országban zajló háború híre volt. Időseink, munkatársaink felajánlott adományait a Református Szeretetszolgálaton keresztül jutattuk el folyamatosan a menekültek számára.

Végso soron kimondhatjuk, hogy bármennyire is irgalmatlan időket élünk, a diakónia szolgálatban irgalmasan kell végezni feladatainkat. De hogyan tud az ember irgalmas maradni, amikor neki is irgalomra, együttérzésre lenne szüksége? Ha a minket végtelenül szerető Istenre nézünk, aki Jézus Krisztus által, a legnagyobb irgalmat gyakorolta velünk szemben. Általa tudunk naponként megújulni és mi is irgalmasnak maradni.

Nagyon sokrétű az a szolgálat, amelyet Diakóniai Központunk végez. Rengeteg szeretetet, kedvességet, hálás mosolyt kapunk és naponként érezzük Isten áldását is. Minden erőnkkel arra törekszünk, hogy ne csak a ránk bízottaknak, hanem mindenekelőtt a mindenható Istennek feleljünk meg és az Ő dicsőségére végezzük feladatunkat.

Összetört, megfáradt embereket kell erősítenünk, miközben mi is sokszor megfáradunk. De tudjuk, hogy van Kibe kapaszkodnunk, van Kitől erőt nyernünk, van Valaki, Aki felemel, ha elcsüggedünk. Jézus Krisztus a mi legfőbb támaszunk, Aki ezt mondta: „*Jöjjetek én-hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (Máté 11,28)

Jónyer Lajosné
diakóniai szakreferens

KÉT ÉVTIZED MÉRFÖLDKÖVEI

- HÚSZÉVES A VISSI REFORMÁTUS ÁTMENETI ANYAOTTHON -

Isten iránti hála tölti be a szívünket, hogy az Anyaotthon ezen esztendő 02.01.napján húszéves lett. Az intézmény életében az elmúlt két évtizedben több mérföldkő is volt. A mérföldkövek azért jók, hogy megálljunk a jelenben, visszatérünk a megtett útra hálaadással és egyben előre tekintünk az előttünk álló időszakra, szolgálati lehetőségünkre.

Az első mérföldkő a kezdet: 2001.02.01.napján fogadtuk az első lakóinkat egy édesanyát, egy gyermekével, akik embertelen körülmények közül jöttek (kicsiny gyermek fülét megrágta a patkány). Akkor még a Zempléni Református Egyházmegye fenntartásában működünk egészen 2014.07.31-ig. A második mérföldkő a 2014.08.01. napja, amikor is a Magyarországi Református Egyház fenntartásába kerültünk. Jelenleg is az MRE a fenntartónk és a fenntartói jogokat a Református Szeretetszolgálat végzi dr. Czibere Károly Főigazgató Úr vezetésével. A következő mérföldkő, akkor következett be, amikor a „Zemplén összeért a Bükkal”, azaz a Zemplén lábainál lévő Vissi Anyaotthon 2019.04.01.napjával a „Bükk lábánál fekvő” Miskolci székhelyű országosan és a határon túl is el is elismert Lorántffy Zsuzsanna Református Kismamaház telephelye lett. Intézményünk a gyermekjóléti alapellátás keretében átmeneti elhelyezést nyújtó: családok átmeneti otthona. Az ellátottjaink: édesanyák és gyermekeik. Az otthontalanná vált szülő kérelmére a jelzőrendszer tagjainak javaslata által együttesen helyezük el a krízisben (szociális, családon belüli erőszak) lévő gyermek(ek)et és az édesanyjukat. Teljeskörű ellátást nyújtunk, emellett pszichológiai, jogi szociális és mentálhigiénés segítséget adunk. Minden nap van áhítat, étkezések előtti utáni imádságot közösen imádkozzák a kis és nagy lakók a munkatársakkal együtt, továbbá közösen meghallgatják minden nap a Csendes Percek Igei magyarázatát. Fontosnak tartjuk egyházi és állami ünnepeink

méltó megünneplését. Tesszük mindezt a református szellemiségben az ökumené jegyében, hiszen munkatársaink között van református, római, görögkatolikus. Szomorú tapasztalat, hogy az édesanyák jó része maguk is olyan családban nőttek fel, ahol jó szó helyett lelki és fizikai bántalmazást kaptak, így sérült az énképük. Sokszor anyaságukban megerősítésre, támogatásra van szükségük. Az Ige is ezt erősíti meg bennünk, amit Jézus mondott: „*Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek.*” (Máté 5,12).

Egyszer feltették nekem a kérdést: „*Lehet-e jó anyává válni egy anyaotthonban? /Van-e rossz anya?*” Kérdésre azt válaszoltam: itt az Anyaotthonban nincs jó és rossz anya, ÉDESANYA van, akinek segítségre, támogatásra, szeretetre van szüksége. Itt az Anyaotthonban az a szolgálatunk és küldetésünk, hogy a nálunk lévő édesanyák megéljék, hogy: „*Az anya-anya. Édes-Anya. A szó való és átvitt értelmében nem szűkkeblő. Gyermekei számára mindig jelen lévő édes-ős -biztonság. A feltétel nélküli szeretet.*” (Gyökössy Endre).

Az elmúlt húsz esztendő mérföldkövei hálaadásra indítanak bennünket a munkatársakkal/szolgatársakkal együtt, meglátva és tapasztalva, hogy sáfárságunk alapja: mindenünk, amink van, az Istené, ezért hitvallásunk a református diakonisszák jelmondata: „*Jutalmam, hogy tehetem.*” Az Anyaotthonban nem munkát, hanem keresztyén értékeken alapuló szolgálatot végzünk az „egymás terhet hordozzátok” elve alapján.

Az előttünk álló út és annak mérföldköveivel kapcsolatban a Református Szeretetszolgálat Vezérigéje helyeződik szívünkre: „*Íme, én angyalt küldök előtted, hogy megőrizzen az úton, és bevigyen arra a helyre, amelyet kijelöltem.*” (2 Mózes 23,20)

Elek Gabriella
intézményvezető

GYÜLEKEZETI DIAKÓNIA

intézményes keretek között

PERKUPÁN ÉS SZÖGLIGETEN

János evangéliumában olvashatjuk a 38 éve beteg ember történetét, aki a Bethesda tavánál várta a víz felkavarodását, hogy elsőként belépve végre meggyógyulhasson. Amikor Jézus megkérdezte tőle, hogy: „Akarsz-e meggyógyulni?”, azt válaszolta Jézusnak: „Uram, nincs emberem”.

A 2019 decemberében Vuhan városában észlelt, majd 2020-ban az egész világra kiterjedő Covid-járvány idején mennyi ember mondta: „Uram, nincs emberem!” Nagyon sokan vannak és egyre többen lesznek, akik felsóhajtanak, hogy nincs emberük. A kis településeken, az egyre inkább előregedő és csökkenő létszámú falvakban az elmagányosodás, a kiszolgáltatottság, a magukra maradt idősök és szükségben lévők száma folyamatosan nő.

Férjemmel 1994 óta szolgálunk 4 kicsi abaúji gyülekezetben, ahol azt tapasztaljuk, hogy folyamatosan csökken a gyülekezetek lélekszáma. Gyermekük nagyon ritkán születnek, a fiatalok gyakran elköltöznak és itt maradnak az idős, egészségükben egyre inkább meggyengülő, gyakran hitvestársukat is elveszített idősök. A falusi életre egyre inkább jellemző előregedés miatt, egyre többször hangzik el: nincs emberem.

Református Egyházunk népünkért, egyházunkért és egész magyar nemzetünkért számtalan felelős szolgálatot végez. E szolgálatok között szerepel a szeretetszolgálat betegek, idősök, magányosak, fogyatékkal élők és egyéb szükségletben szenvedők között, melyet gyülekezeti diakónia néven sok gyülekezetben naponta megvalósítanak.

A **Perkupa Református Egyház-köz-ségünk** 2010. május 7-én kapta meg a működési engedélyt az intézményes diakóniai szolgálatra. 2010. május 25-én, pünkösöd utáni kedden Gondviselés Református Diakóniai Központ néven hivatalosan is megkezdte a szolgálatot. Idősök nappali ellátására 60 főre, házi segítségnyújtásra 9 főre, illetve szociális étkeztetésre kértük az engedélyt.

A **Szögligeti Református Egyház-köz-ségünk** Patócsy Zsófia Református Diakóniai Központja 2011. decemberében kapta meg a működési engedélyt. 2012. január 1-től intézményünkben 45 fő idős nappali ellátására, 81 fő részére házi segítségnyújtásra és szociális étkeztetés biztosítására van lehetőségünk.

Az időskorúak nappali intézményi ellátása (időseink által csak „klub”-nak nevezett) szolgálatát keretén belül a 18. életévüket betöltött, egészségi állapotuk vagy idős koruk miatt szociális és mentális támogatásra szoruló, önmaguk ellátására részben képes személyek részére biztosítunk lehetőséget napközbeni tartózkodásra, társas kapcsolatokra, valamint az alapvető higiéniai szükségletek kielégítésére. Továbbá igény szerint megszervezzük az ellátottak napközbeni étkezését is. Perkupán a nappali ellátás szolgálatát 64 idős, a szögligeti

Diakóniai Központban 49 nyugdíjas veszi igénybe. Mindkét helyen 2-2 főállású szociális ápoló és gondozó végzettségű munkatársunk van.

A Diakóniai Központok hétfőtől péntekig reggel 8 órától délután 4 óráig tartanak nyitva. Minden nap, mindkét helyszínen reggeli áhítattal kezdjük a napot. Elolvassuk a református bibliaolvasó kalauz által kijelölt ószövetségi és újszövetségi igeszakaszt, melyeken a helyi lelkészekon kívül heti rendszerességgel szolgál Gábor Lajos nyugalmazott esperes Szepsiből. Az igeolvasást rövid igemagyarázat követi, éneklünk, imádkozunk, és az Igéről beszélgetünk. A reggeli áhítatokat követően különböző programokkal igyekszünk a klubtagok kedvében járni. Ezek a programok mindig egy

hétre készülnek, és előző hét pénteki napján eljuttatjuk minden klubtagunk otthonába, hogy ki-ki előre eldönthesse melyik alkalmon, milyen foglalkozáson szeretne részt venni. A programok változatosak, vannak előadások, melyeket alkalmanként meghívott vendégek tartanak, kézműves foglalkozások, filmklub, közös kirándulások, színházlátogatások, egészségmegőrző programok, közös főzések, sajtószemle, vetélkedők, gyógytorna, megemlékezésünk jeles személyekről, irodalmi délelőtti és egyéb alkalmat tartunk, melyekre e rövid cikkben nincs lehetőségem kitérni.

Intézményeink a saját településeinken kívül is végeznek diakóniai szolgálatot. A nappali idős ellátáson kívül

a két intézmény Abaúji Egyházmegye 24 településén 3 vezető gondozónő irányításával 65 főállású szociális ápoló és gondozó végzettségű munkatársunkkal közel 300 idős, szociálisan rászorult embernek nyújt az alapellátás keretén belül a saját otthonában segítséget. Az intézményeink ellátási területéhez több olyan kistépelülés is tartozik, amely elhelyezkedése miatt a perifériára szorult. Több helyen a lakások komfort nélküliek, tömegközlekedési eszközök ritkán járnak, gyógyszertár, posta és bolt csak néhány településsel arrébb található. Az orvosi ellátás gyakran csak heti 1 vagy 2 napra korlátozódik, így az idősök még inkább kiszolgáltatott helyzetbe kerülnek. Az időseink körében végzett szociológiai felmérés alapján kiderült, hogy az ál-

talunk ellátottak 56% -nak nincs a faluban közvetlen hozzátartozója, gyermekeik nagyvárosokba, vagy nem ritkán külföldre költöztek.

Egyházunknak feladata és küldetése, hogy gondoskodjon azokról, akiknek nincs emberük... Ezt a legtöbb református gyülekezetben önkéntes gyülekezeti tagok Isten iránti hálából szeretettel végzik is. A lassan elfogyó népességű településeken azonban, ahonnan a gyermekek, a fiatalok elköltöztek, kire számíthatnak a meggyengülő egészségű idősök? Az intézményes diakónia keretein belül lehetőségünk van arra, hogy amit a gyülekezeti önkéntesek szeretetből alkalmanként megtesznek, azt a mi munkatársaink hatékony

munkaszervezéssel és megalapozott szakmai ismeretekkel napi rendszerességgel elvégezzenek, így segítve a szükségét szenvedőket, hogy a megszokott környezetükben maradhasanak, és ne kelljen bentlakásos intézménybe költözniük.

A Covid járvány idején az egészséges felnőttek számára is gondot és nehézséget okoztak a mindennapi életre nehezedő korlátozások és megszorító intézkedések sokasága. A fiatalabb generációknak is problémát jelentett a bevásárlás, a gyógyszerek felírása, az emberi kapcsolatok, személyes találkozások korlátozása. A házi segítségnyújtásban részvételű idős emberek lehetőségei a járvány miatt még inkább beszűkültek, jelentősen korlátozódtak, ezért megnövekedett a segítségnyújtásra való igény. A komfort nélküli lakásban élőknek az ívóvizet az udvarról, vagy a faluban lévő közkútról valakinek továbbra is be kellett vinni a házba, a fűtéshez szükséges tüzfát ugyanúgy fel kellett hasogatni, be kellett hordani, és begyűjtani, mint a járvány kitörése előtt. Gyógyszerekre és élelmiszerekre továbbra is szükségük volt, de ezek beszerzése a korlátozott nyitvatartások és különböző vásárlási időszavok miatt a gondozónőinktől még tudatosabb tervezést és szervezést igényeltek.

A Covid vírus terjedésével az elmagányosodott, gondokkal küzdő idős emberek mentális egészsége is jelentősen romlott. Felerősödtek aggodalmaik, félelmeik, magukra hagyatottságukban nagy segítséget jelentett és jelent ma is, hogy munkatársaink naponta felkeresik őket, s testi szükségleteiken túl lelki egészségükre is figyelmet fordítanak. Sok esetben csak a gondozónők azok, akik meghallgatják az idős ember baját, szomorúságát, lelki fájdalmait, amelyek sokszor jobban fájnak, mint a testi erőtlenségek. Munkatársaink az általános gondozói tevékenységeken túl (bevásárlás, mosás, takarítás, fürdetés, gyógyszerfelírás, orvosi utasítás szerinti ápolási feladatok) Krisztustól kapott szeretettel figyelnek az ellátottak lelki szükségleteire is. Szívükben és cselekedeteikben

vezérlő igeként ott van Jézus tanítása: „... mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak egygel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.” (Máté 25,40.) Ellátottjaink lelki egészségének gondozása érdekében a munkatársaink negyedévente megkapják a Mai Ige kiadványt, ezt viszik magukkal és felolvassák.

Márk evangéliumában azt mondja Jézus: „...a szegények mindig veletek lesznek, és amikor csak akartok, jót tehettek velük”. Isten kegyelméből olyan világban élhetünk, melyben a segítségnyújtást ma intézményes keretek között is gyakorolhatjuk. Jézus azt mondta tanítványainak: „Példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek.” (János 13,15.) A Perkupai és a Szögligeti Református Egyházközség él a lehetőséggel, és Krisztus parancsának engedelmeskedve igyekszünk a rászorulóknak segíteni, testi és lelki szükségleteiket megismerni, a rendelkezésünkre álló eszközökkel és elhivatott munkatársainkkal szívvel és lélekkel végezni a ránk bízott szolgálatot.

Intézményünk vezérigéje, jelmondata: „Az Isten szeretet” (1.János 4,8). Egész szolgálatunkat a tőle kapott szeretet hatja át, ez a legfőbb különbség a világi szociális szolgáltató központok és az egyházi intézményes diakóniai szolgálat között. A világi szolgáltatók sűrűn gondozzák az időseket, az egyháziak a Megváltó Úr Jézusba vetett hittel és a feltámadás reménységével a siron túl is. Nemcsak az életben gondozzuk, hanem az életre, az örök életre is.

Az intézményes gyülekezeti diakónia Istentől kapott lehetőség, hogy Megváltó Krisztusunk képviselésében elvigyük az örömhírt: Isten szeret bennünket! „Szeretteim, szeressük egymást; mert a szeretet Istentől van, és aki szeret, az Istentől született, és ismeri Istent; aki pedig nem szeret, az nem ismeri Istent; mert Isten szeretet. ...ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelő áldozatul bűneinkért. Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, akkor mi is tartozunk azzal, hogy szeressük egymást.” (1. János 4,7-11.)

A Hernádnémeti Református Nőszövetség 2022. március 6-án megtartotta a vasárnapi istentisztelet kereti között, ünnepélyes módon az Ökumenikus Világimanapot.

Szerencsésnek érzem magam, hogy eddig minden évben én mutattam be az imanap témáját adó országot, országokat. 2022. márciusi imanapon Anglia, Wales és Észak-Írország földrajzi elhelyezkedésével, népességével, kultúrájával, ételleivel, ott élő nők helyzetével és imanapi szervezetével ismerkedhettünk meg.

Anglia, Wales és Észak-Írország az Egyesült Királyság három olyan országrésze, amely a Brit szigeteken található. Több dián bemutatásra kerül a földrajzi elhelyezkedésük és változatos domborzati adottságuk. Lakosságuk közel 70 millió fő melyből a fővárosokban élnek a legtöbben. A lakosság összetételét jelentősen meghatározzák a bevándorlók, akik az Ír Köztársaságból, Jamaicából, Pakisztánból, Indiából napjainkban pedig Európából érkeznek. A korán iparosodott országokhoz tartozik ezért magas a szén-dioxid kibocsátásuk, amelyet 5 éves terv keretében megpróbálnak különféle intézkedésekkel csökkenteni pl. alternatív energiaforrások bevezetése, vannak olyan hetek amikor nem égetnek szén.

Angliát, Walest és Észak-Írországot sok tehetséges író, költő, zeneszerző színész tette híressé. A zenei kultúrájuk nagyon széles palettán mozog a klasszikus zenétől, a balladák, punkon, rockon, pop zenén át a népzeneig. Éghajlatuk elég nyirkos ezért az emberek szívesen fogyasztják a meleg éte-

leket, italokat pl. fish and chips, észak-ír krumplis fánk és az Earl Grey tea.

Az Oxfordi és Cambridge-i Egyetemeken 1920-ig nem engedélyezték a nőknek, hogy diplomát szerezzenek. Mára ez megváltozott, mert az első diplomát szerzők több mint fele nő. A nők egyre nagyobb teret kapnak a sportok területén is pl. az angol női krikett válogatott tagjai világbajnokságot is nyertek.

Először 1928-ban a jeruzsálemi Nemzetközi Missziós Konferencián értesült a skót Grace Forgan a világimanapról, melynek hírért elvitt az Egyesült Királyságba. Az első istentiszteletet 1930-ban tartották Skóciában majd ezt követte Anglia, Wales és Észak-Írország. Jelenleg a Világimanap Nemzeti Bizottsága 18 felekezet keresztényeit foglalja magába, Angliában, Walesben és Észak-Írországban körülbelül 3000 imanapi csoport működik, akik több mint 4000 istentiszteletet tartanak.

Az imafüzet fedőlapján látható alkotást Angie Fox készítette. A képen megjelenő szimbólumok jelentéssel bírnak, a nyitott ajtó a szabadságot, a szakadt láncok az igazságszolgáltatást, a galamb és a liliom Isten békéjét és a megbocsátást hirdeti. Az egész képet átöleli a szívárvány, ami Isten szeretetének jelképe.

Az imafüzet teljes anyagát megismertettük a gyülekezetel, mely közben újabb és újabb gyertyákat gyűjtöttunk, ami a reménységet jelképezte.

Kecskésné Füzesi Zsuzsanna

BEMUTATKOZIK

a Zempléni Egyházmegye

MÚLT, jelen, jövő.

Megnyilatkozásomban Egyházmegyénk közelmúltjával, jelenével és reménységben hordozott jövődjével szeretnék nagyon röviden foglalkozni. Közösségünk távolabbi múltja, rövid története megtalálható egyházmegyénk honlapján.

A visszatekintés és előretekintés szorosan összefügg egymással és következik egymásból. A legfontosabb területek, ahol szolgálatunkban közösen kell gondolkodnunk és cselekednünk hangsúlyozottan a misszió, pasztoráció, lelkipálcózá, a lelkeszi állások kiszámítható fenntartása/fenntarthatósága.

A misszió, az a szolgálati terület amely a körülöttünk lévő társadalom felé is irányítja figyelmünket. A pasztoráció, lelkipálcózá pedig elsősorban közvetlenül a lelkipálcóstorok, tisztségviselők gyülekezeti tagok felé történő szolgáló elköteleződést jelenti számunkra. Hiszen nagyon fontos a belső kör, a gyülekezetek szolgáló közösségeinek megerősítése, mert látjuk, hogy sokszor erőnk feletti utakon járunk.

Egyházmegyénkben évek óta szokás, hogy különböző missziói, úgynevezett rétegalkalmakat tartunk zempléni közösségünk gyülekezetei, tisztségviselői számára. Ezen alkalmak az elmúlt kettő esztendőben az ismert ok, a pandémia miatt sajnos nem kerülhettek megtartásra. De elköteleztettek vagyunk abban a vonatkozásban, hogy ezeket a hitmélyítő összejöveteleket újra kell indítani. Itt gondolok többek között a presbiteri konferenciákra, tájegységenként tartott alkalmainkra, egyházmegyei gyermek és ifjúsági alkalmakra, a szórványgyülekezetek találkozójára, hiszen ezek az összegyülekezések lelkiekben megerősítették, bátorították szolgáló közösségeinket. Fontos, hogy ezeken az összejeveteleken,

őszintén tudjunk beszélgetni anyaszentegyházunk és benne egyházmegyénk életéről, jelenéről, a jövő közös feladatairól. Fontos a kölcsönös bizalom erősítése, annak munkálása. Olyan kérdések kerüljenek előtérbe, amelyek szorosan kötődnek gyülekezeteink életéhez az ott folyó szolgálatokhoz. Ne kerüljük meg az őszinte szembenézést jelen állapotunkkal, hiszen lelkipálcóstorok, gondnokok, presbiteriek, gyülekezeti tagok csak akkor mondhatják el: igen itt rólunk van szó. Egymás hite által gazdagodhatunk meg e találkozásokon, amelyek a felelősségteljes számontartásról, a kölcsönös bizalmon alapuló őszinte, testvéri beszélgetésekről szólnak. Együtt indulhatunk el Isten kegyelméből, az előttünk álló feladatok elvégzésére. Gyülekezeteink közösségeiben, -jellemzően a gyermekek és fiatalok között - nyári bibliatáborok keretében nagyon szép, tartalmas és előremutató alkalmak valósulhattak meg az elmúlt esztendőben is.

Örülünk és hálásak vagyunk az Úr Istennek azokért a gyülekezetekben megvalósuló alkalmakért, amelyeket akár testvérgyülekezetekkel, vagy a környékbeli gyülekezeti közösségek felnőtt tagjainak megszólításával a velük történő együttlételekben élhettek meg testvéreink. Az egyházmegyei pénzügyi ellátmányunkat, valamint a szakmai feladatok és a működés területén jelentkező bevételeinket cél szerint, - ha kellett átcsoportosítva a költségvetési nemek között - a gyülekezetek, lelkipálcóstorok támogatását mindig elsődlegesnek tartva használtuk fel. Legfőképpen a gyülekezeteknek nyújtott állásfenntartási támogatás területén.

Különösen szép gesztus egyházmegyénk gyülekezetei részéről, hogy bár nagy többségben külső, közegyházi segítségre vannak utalva, de ők maguk sem felejtkeznek el arról, hogy diakóniai lelkülettel forduljanak oda felebarátaik felé, pénzbeni és természetbeni támogatással segítsenek környezetükben, vagy közegyházunk életében. Ezzel is felmutatva az igaz egyház ismertető jegyei közül a szeretetből történő szolgálatot.

Bár sokszor negatív tendenciák között őrölődünk, de mégis láthatjuk az örömöket, hálaadásra indító tényeket, áldásokat gyülekezeteink életében. Megtapasztalhatjuk Istenünk megtartó kegyelmét. Legyen biztatás, erőforrás számunkra a feltámadott Krisztus szava, melyet az őket körülvevő világhoz képest kis létszámú közösségnek, a filadelfiai gyülekezetnek üzen a Jelenések könyve szerint: "... mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet és nem tagadtad meg az én nevemet... mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában..." Ez a mi hitünk és reménységünk. Párizs városának középkori jelmondata így hangzik latinból fordítva: *"Hánykolódik, de el nem süllyed."* Ez az igei kép is a reménységet táplálja bennünk.

Az elmúlt időszakban többször hallottuk megfogalmazni, hogy az egyházköziségeket a gyülekezeti tagoknak kell fenntartania. Egyházmegyénkben a támogatott gyülekezetek szinte mindegyike teljes mértékben átérzi ezen irányú felelősségét. A nagyobb létszámú közösségekkel arányosan összehasonlítva a bevételeiket, sokszor erejükön felül mindent megtesznek ezek a kisebb lélekszámú közösségeink az egyházköziség pénzügyi fenntartása/fenntarthatósága érdekében. De ezeken a településeken már egyébként is kis létszámú és/ vagy folyamatosan fogyó lélekszámú közösségekről van szó. Ezen közösségek és minden gyülekezet bármely jogcímen történő támogatásával az egyházmegye elismeri és megköszöni gyülekezeti tagjaink, lelkipálcóstoraink, gondnokaink, a presbiteriumaink hűségét szolgálatait. Keresztény közösségeinkben is szüntelen felelősséggel kell törekednünk arra, hogy senki érezze magát egyedül a szolgálatban a kérdések, kétségek között sem.

Mészáros István, esperes

A SÁROSPATAKI REFORMÁTUS TEOLÓGIAI AKADEMIA

„Féljétek az Istent és néki adjatok dicsőséget” (Jel 14, 7)

Intézményünk jelmondata minden időben azt hirdeti, hogy az Isten félelme és tisztelete, és az ő dicsőségére történő szolgálat kizárólag a kegyelem erőterében lehetséges. A közel öt évszázados múltú intézmény egész történelme során ennek a kegyelemnek az erőterében lehetett a Tiszaninneni Református Egyházkerület lelkészképzésének és további egyházi szolgálatokra történő felkészítésnek a semmivel sem pótolható helyszíne. A kegyelem erőtere tette lehetővé azt is, hogy a kommunista diktatúra után újraindulhatott Egyházkerületünkben a Teológia és így az egyetemi képzés.

A kegyelem erőtere életünk olyan Istentől nyert erőforrása, amely a körülmények ellenére minden tekintetben alapot és küldetést adhat. Ebben az erőterben nagy felelősség szólni, de éppen azért, mert ebben az erőterben lehetünk, a bemutatkozó szavak olyan mondanivalót hordozhatnak, amely még inkább összeköt Istennel és egymással. Az Istentől nyert kegyelem határokat szabadít fel és korlátokat bont le. A kegyelem, ha kell, átemel az akadályokon, és erőt ad. A kegyelem erőtere elfogadást és befogadást tesz lehetővé. A kegyelem gyógyít. A kegyelem erőtere az élet, a szeretet erőtere, amely átfőrmál és megújít. Ebben az erőterben határozza meg Isten a Sárospataki Református Teológiai Akadémia közössége helyét és küldetését, hogy minden a több életért, a több lélekért és a több szeretetért legyen. Ez ugyanis minden történés igazi lényege és alapja, és amellyel szemben minden más magyarázat csak hazudik.

Ebben a kegyelemben, hogy az ne valamilyen olcsó kegyelemmé silányuljon, szembeállításra van szükségünk. Napenként szembe találjuk magunkat a körülöttünk és bennünk feltorlódo

kis és nagy tényekkel. Ebben őröljük egymás tökéletlenségeit, és szenvedjük a magunkéit. Fájdalmasan kiáltjuk panaszainkat, megpróbáltatásainkat, hogy nem szeretünk szenvedni. Szemrehányásokat teszünk. Szeretnénk kitörni. Szembesülésre van szükség, amelyben Istenre figyelünk. Ebben a hozzáfordulásban, az emberi bizonytalanságban és olykor a mindnyájunkat utolérő reményvesztettségben a szenvedés útját és célját hozza elénk, hogy átadhassuk magunkat az ő világot gyógyító akaratának.

A Sárospataki Református Teológiai Akadémia félévezredes öröksége, jelene és jövője, küldetése és szolgálata csak a kegyelem erőterében lehet tanúságtétel. Ez adja meg mindenekfelett a pataki tanulmányok, felkészülés és diploma értékét: hogy megértettük Isten értünk adott hűségét kegyelmét és békességét Jézus Krisztusban. Szolgálatunknak erre van a legnagyobb szüksége. Ez a kegyelem képes szembesülésre hívni, irányt mutatni a keresztutak dilemmáiban. Mérlegeléseink arra az egy fő kérdésre összpontosíthatók, hogy Isten kegyelmének erőtere a szabadságra vezérel-e, vagy a túlélési ösztöneink megkötöző kiszolgáltatottságának útvesztőire? A szabadságra úgy, hogy „aki elveszíti az életét érterem és az evangéliumért, megmenti azt”; kiszolgáltatottságra úgy, hogy „aki meg akarja menteni az életét, elveszíti azt”.

Így állunk jelenlegi helyzetünkben feladataink közepette is keresztyén reménységgel azzal a kétszázharminc hallgatóval, akik az egyházi szolgálatok különböző területeire készülnek. A mostani nehéz és sok szempontból vészterhes időkben azzal a hitvallásos megújított küldetésnyilatkozatunkkal vagyunk úton, amely az alábbiak szerint olvasható:

A Szentháromság egy örök Isten színe előtt állva az SRTA Szenátusaként, közös akarattal nyilvánítjuk ki a következőket:

1. A Sárospataki Református Teológiai Akadémia huszadik századi üldöztetéseire és harminc esztendeje történt újra indulására emlékezve, Isten különös és meg nem érdemelt kegyelméért hálát adva köszönjük meg, hogy megváltott bennünket, sőt elhívott minket az ő dicsőségének szolgálatára egyházunk adott gyülekezetében és a Sárospataki Református Teológiai Akadémián.
2. Tudjuk azonban, hogy Isten előtt csak bűnbánattal állhatunk meg. Bűnvallásunk és bűnbánatunk nem a mi érdemünk, hanem Isten kegyelme teremti meg ezt számunkra, egyéni és közösségi tekintetben is. Most Isten kegyelméért hálát adva egyben látjuk és megvalljuk azt is, hogy nem vagyunk erre a kegyelemre méltók, hogy nem tudunk az Ő elhívásához méltón, mindig mindenben az Ő dicsőségét szolgálva munkálkodni. Vétkeinket és mulasztásainkat megvallva az ő bűnbocsátó kegyelmét kérjük.
3. Kijelentjük, hogy Krisztus tulajdonaiként minden tekintetben és életünk minden területén az ő dicsőségére kívánunk élni, és ezt csak azért tehetjük meg, mert Isten, minden gonoszra történő hajlandóságunk és elkövetett bűnünk ellenére, nekünk tulajdonította az Ő Fiának, az Úr Jézus Krisztusnak tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét. Ebből az ingyen kegyelemből nyert igaz hittel tekintünk az SRTA kebelében végzett szolgálatunkra.
4. Teológusaként valljuk azt, hogy olyan teológiai tudományművelést látunk feladatunknak, amely nem választható el az egyetemes keresztyén egyháztól, és az egyház Istentől kapott missziói parancsa nyomán végzett küldetéssel összhangban történik. Ennek a szolgálatnak az elsődleges helye számunkra a Magyar Református Egyház.

5. A teológia művelésében számunkra a legfontosabb szemléletformáló és iránymutató a Szentírás és azok a református tanítások, amelyek mindenkor a Heidelbergi Káté és a II. Helvét Hitvallás szellemében köteleznek önvizsgálatra életünk és szolgálatunk minden területén.
6. Célunk elsődlegesen nem az egyéni karrierépítés vagy a független tudósképzés, hanem olyan egyházi szolgálattevők (lelkészek, teológusok, katechéták, diakónusok, közösségsszervezők) tőlünk telhető legmagasabb színvonalú képzése, akik az egyetemes keresztyén egyház, és azon belül is meghatározóan az Magyar Református Egyház keretei között, annak közösségeiben, gyülekezeteiben illetve intézményeiben állnak szolgálatba, különös tekintettel a Tiszáninneni Református Egyházkerületre. Fontosnak tartjuk ugyanakkor olyan szakemberek képzését is, akik jöllehet nem egyházi szolgálatban, de munkájukban az evangélium lelkületét képviselik.
7. Korunk égető kérdéseit készek vagyunk megvitatni, de határozottan biblikus módon és hitvallásos dokumentumaink értelmezési elveit követve alakítjuk ki felelős szemléletünket és véleményünket.
8. Isten iránti hálaadással tekintünk arra a közel 500 esztendőre, melyben órálló lehetett a Sárospataki Kollégium egyházunkban, s melyben – az üldöztetés évei alatt is várva és remélve az újrakezdés lehetőségét – megőrizte egyházunk magáénak a Sárospataki Református Teológiát.
9. Az összetartozás és egymásra utaltság történeti tapasztalatából merítve kijelentjük, hogy szolgálatunkat a fentiek szerint, a Magyar Református Egyház és ezen belül a Tiszáninneni Református Egyházkerület szolgálatával összhangban kívánjuk végezni, s ehhez Egyházunk és Egyházkerületünk támogatását kérjük.

A Sárospataki Református Teológia ezzel a bizonyossággal várja mindazokat, akik meghívást kaptak az Eljövendő felől. Az ő ígérete, jó híre töltse ki mindenkori jelenünket a közös felkészülésben és meghirdetett szakjainkon folyó munka során.

A Sárospataki Református Teológiai Akadémia a 2022/23-as tanévre az alábbi szakokra hirdet felvételt:

- Teológia, lelkész (MA, nappali) • Teológia (MA, levelező)
- Katekéta-lelkipásztori munkatárs (BA, levelező)
- Diakónia (BA, levelező) • Szociális munka (BA, levelező)

Szakirányú továbbképzések:

- Pásztorálopszichológiai szakreferens • Biblia-alapú lelkigondozó
- Egyházi kommunikáció • Református hit- és erkölccstan oktató

Jelentkezési határidő:

2022. április 22.

Bővebb információ: www.srta.hu • srta@tirek.hu
+36 30 010 8167

Füsti-Molnár Szilveszter • SRTA

MÚZEUM MEGNYITÓ Sárospatakon

A Sárospataki Református Kollégium új aranykorát éli. Minden intézménye, épülete, kollégiuma, parkja a megújulás felé halad. Idén ősszel egy újabb elért mérföldkő felett örvendezett a Kollégium, az Egyházkerület, ami a Múzeum teljes felújítása és egy friss kiállítás megvalósítása.

A Telkibányai Református Gyülekezet egyik díszvendége volt ennek az alkalomnak, ahová kilenc fővel látogattunk el. Az ünnepi alkalmat Egeresi Gábor a múzeum igazgatója nyitotta meg. Ezt követte Barna Sándor püspökhelyettes igehirdetése, amiben „az új bort új tömlőbe kell tölteni” szentírási tanítást fejtette ki a hallgatóságnak. Amiben fellelhattük az épület és a kiállítási tárgyak ősiségét valamint a megújulás, a modernizáció, a korral való haladás együttes felelőségét. Az áhítat után dr. Dienes Dénes a SRK közigazgatója szólt a felújítás folyamatáról, az ebben szerepet vállalókról, akik nélkül nem jöhetett volna mindez létre és akik nélkül jövőt sem álmodhatnánk. A sor hosszú és kibeszélhetetlen, mert a feltárás, a tervek készítése, az adottságok, a praktikum, a funkcionalitás figyelembevétele, majd a kivitelezés folyamata, a terek újbóli belakása óriási feladat volt. Dienes igazgató úr beszéde a humort sem nélkülözte, ezzel is elnyerte hallgatói figyelmét és tetszését. Különösen megindító volt, hogy azokat is felemlítette, aki személyesen nem lehetnek jelen az alkalmon, de bizony a hely szellemiségének megteremtésében részt vállaltak. Így idézte oda dr. Győri Istvánt, aki a Múzeum kertjét, mint bibliai növénykertet álmodta meg és irányította annak munkálatait. Külön felhívta a figyelmet Dienes Dénes

arra, hogy ez a kert szerves része a Múzeumnak és mind múzeumpedagógiai, mint pedig hittanórai foglalkozásoknak kiváló helyszíne. Ezúttal a járványra való tekintettel, a megnyitónak is helyt adott.

A megnyitó után jött az igazi csemege, amikor a népes vendégsereg, prominens személyek, gyülekezeti csoportok, munkatársak bevonulhattak a megújult Berna -sorra. Két csoportban történt az idegenvezetés a teljesen modern szemlélettel kialakított múzeumi termekben. Az egyik csoportot Egeresi Gábor igazgató úr, a másikat pedig Pogácsásné Kusnyír Éva muzeológus vezette végig a tárlaton. Videó animációk, különleges fizikai kísérletek bemutatására alkalmas „játékszerek”, hagyatékokból származó személyes tárgyak, iskolatörténeti relikviák, a gyülekezeti élet elengedhetetlen kellékei, felbecsülhetetlen értékű hímzések, ősi szentenciák

ömlenek finom válogatásban a látogató elé a vitrinek, kihúzható fiókok, az asztalok és falak preparált szegleteiből. A több mint 30.000 múzeumi tárgy meg sem tud jelenni egy kiállítás keretei között, de ez a szám érzékelteti, hogy mennyi bemutatásra, felfedezésre, feldolgozásra, váró eleme van még a gyűjteménynek, ami folyamatosan gyarapszik. A delegáció saját szemével is meggyőződhetett arról, hogy gyülekezetünk értékei is becsben vannak Sárospatakon. A múzeum teraszán helyet kapott temetkezési kultúrával foglalkozó anyagban, és a gyülekezeti élet kellékeit bemutató teremben egyaránt található telkibányai kiállítási anyag. Személyes kedvencem

lett a drótból hajlított szignók bemutatása, ami az egyedi írásképeket háromdimenziós formában nagyította ki.

A tárlatvezetés után még nem váltunk el egymástól, hiszen a vendégek hivatalosak voltak egy közös ebédre a Mudrány étkezdébe. A hidegtálak nem csupán az éhség elűzésére hívatottak, hanem még maradásra bírták a kerület különböző szegleteiből érkezőket. Az informális beszélgetések, kapcsolatépítések ideje érkezett el. Szívünket melengeti az a tény, hogy nem csak az emlékek, régmúlt kapcsol össze bennünket a Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményével, hanem a jövő is. A Kollégium Gyűjteménye folytatja a feljesztéseket és nem mondott le a 2017-ben, a Reformáció 500 emlékévében készített közös terveinkről, amikor is Vizsoly és Gönc mellett egy reformációs útvonal állomásai közé kerülne Telkibánya. Isten adja, hogy az értékeinket a múzeumban és a múzeumon kívül is szervezeten, otthoni környezetben, mielőbb bemutathassuk.

Szalay László Pál lp.

GYÜLEKEZETI HÍREK

Énekeljétek új éneket!

ŐRIZZÉTEK MEG AZ UTÓDOKNAK!

2021. november 17-én lehetőségünk volt a Sárospataki Református Kollégium Tudományos Gyűjteményei Múzeumának új, állandó kiállítását megtekinteni. A kiállítást szakavatott vezetéssel tekinthette meg gyülekezetünk. Rádainé Bodnár Katalin textilrestaurátor a Lorántffy Zsuzsanna fedelelemasszony által létrehozott hímzőműhelyből kikerült, több száz éves úríhmzéses úrasztali terítőket mutatott meg nekünk. Megismerkedhettünk az úríhmzés motívumainak, így a gránátalmának és tulipánnak szimbolikus jelentésével, a jellemző festőnövényekkel, illetve az úrasztali terítők gyakran kalandos történetével. A Kollégium közel 500 éves történetét bemutató kiállításon Pogácsásné Kusnyír Éva néprajzos-muzeológus kalauzolt minket. A kiállított tárgyakon keresztül meglevenedett előttünk Sárospatak, a Perényiek és Rákócziak korában. Kipróbálhattunk interaktív fizikai eszközöket és betekintést nyerhettünk olyan híres pataki diákok és tanárok életébe, mint Kossuth Lajos vagy Erdélyi János. A Múzeum református egyházművészetet bemutató terében örömmel időztünk a gyülekezeti életből ismerős tárgyak, így többek között a keresztség és az úrvacsora sákramentumának kiszolgáltatásához használt eszközök megtekintésével. A látogatást a Múzeum megújult foglalkoztató termében zártuk, ahol teával és süteménnyel láttak minket vendégül. Szeretettel ajánljuk a gyülekezetek figyelmébe a kiállítás szervezett megtekintését.

Az alábbi néhány gondolatban a Makkoshotycai Református Egyházközség életének legfrissebb eseményei közül kettőről adunk hírt.

EGYHÁZUNK ZSINATA 2021. NOVEMBER 28-TÓL AZ ÚJ ÉNEKESKÖNYVET TEKINTI HIVATALOSNAK.

Az új énekeskönyv közös megismerésére gyülekezetünkben énekórát tartottunk 2021. november 15-én. Az alkalomra kiválasztott énekek himnológiai bemutatása után együtt gyakoroltuk a már ismerős vagy új dallamokat és szövegeket. A régi énekeskönyvből a 8. zsoltárt (*Ó, felséges Úr, mi kegyes Istenünk*) 475. (*Imádkozzatok és buzgón kérjétek*) és 464. (*Jöjj, királyom, Jézusom*) dicséreteket elevenítettük fel, az új énekeskönyvből pedig adventre készülve a 379. (*Ó, jöjj, ó jöjj, Üdvözítő*) éneket. Pozitívként értékeltük, hogy a vártnál jóval több gyülekezeti tagunk volt jelen. Ezt jól mutatja, hogy az előre elkészített kották darabszáma kevésnek bizonyult. Az énekórát meleg teával és süteménnyel zártuk. A testvérek lelkesen készültek a következő énektanulásra is, azonban a járványügyi helyzet ennek megtartását már nem tette lehetővé. Most ismét tervezzük az alkalom megtartását.

A jótékonyság HITBŐL FAKAD

A Mezőzombori Református Egyházközség életében a február a jótékonyság jegyében telt. Az előzményekhez hozzátartozik, hogy tavaly ősszel, amikor hozzákezdtünk a gyülekezetben egy pályázat kivitelezéséhez kiderült, hogy a pályázati összeg már nem fedezi a kivitelezési költségeket. Ezért minden lehetőséget megragadtunk, hogy összegyűjtsük a hiányzó összeget. Körlevelet küldtünk a gyülekezet tagjainak, és jótékonysági alkalmakat szerveztünk. Február elején Jótékonysági Batyus Bál volt, amelyre természetesen nem csak reformátusokat, és nem csak helybelieket vártunk. Ennek már hagyománya van gyülekezetünkben, és

hála Istennek minden évben sikeres szokott lenni. Sajnos most kisebb létszámmal voltunk jelen, mint máskor, de aki ott volt jól érezte magát.

A másik alkalom a templomban tartott dicsőítő koncert volt, amelyre a Ker-songs zenekart hívtuk. A zenekart több felekezetből érkező fiatalok alkotják, akik munka, és tanulás mellett, és után járnak próbálni. Második alkalommal járt nálunk, és most, is mint először – tavaly augusztusban – csodálatos élményben volt része azoknak, akik elfogadták meghívásunkat. Lélekemelő volt együtt énekelni a dicsőítő énekeket velük, és hallgatni a bizonyágtételüket. Amikor a Szentlélek szinte tapintható módon érinti meg a szíveket, amikor magával ragadnak a dallamok, és hálaival a szívünkben tudunk egymásra mosolyogni – ez maradandó emlék.

Tudom, hogy most olyan időket élünk, amikor mindenkinek egészen más dolgok foglalják le a gondolatait, kötik le a figyelmünket, és nem sokat számít, hogy egy kicsi zempléni gyülekezet mit és hogyan él meg, mivel próbálkozik. Tudom azonban, hogy akik átéltek mindezeket, azoknak az élete formálódik, hite erősödik, és ha még jót is tettek, mert adakoztak – bármilyen kicsit is – az még nagyobb örömmel tölti el mindenki szívét. Legyen áldás azokon, akik nem válnak érzéketlenné, akiknek nyitott a szíve, és fogékony a lelke a jóságra, az áldozathozatalra. Legyen mindezt hála és dicsőség Istennek!

Füzeradványi református templom

Hálával a szívemben írom beszámolómat a Füzeradványi gyülekezet templomának belső megújulásáról. Egy hatalmas álom vált valóra azzal, hogy Isten meghallgatta és megáldotta szándékunkat, hogy a templombelsőt megújítsuk. Egy kis gyülekezet számára önerőből lehetetlen lett volna a munka elvégzése, de hiszem, hogy Isten gondviselése van abban, hogy ez megvalósulhatott. A Magyarország Kormánya által kiírt pályázat keretén belül közel 15 millió Ft-ot kapott a közösség a munka elvégzésére. Ezen kívül adománygyűjtést hirdettünk, mert a munkálatok meghaladták a kapott összeget. Mind a mai napig várjuk a testvérek adományait, akiket arra indít a Lélek, hogy e nem csak célhoz hozzájáruljanak. Mindazáltal hálaival a szívemben köszönöm meg mindenkinek az eddigi adományokat és minden segítséget. Öröm volt megélni a gyülekezeti tagok lelkesedését, imádságos lelkületét és összetartó erejét. A gyülekezet tagjain kívül sokan segítettek a munka elkezdését, lebonyolítását, akár a szomszédos településről is. Köszönöm a presbitérium és Hörcsik László főgondnok úr helytállását, akik magukat, sokszor nyugalmaikat nem kímélve, munkájukat hátrahagyva tevékenykedtek. És külön köszönöm Uhrin Sándor lelkiismeretes munkáját, aki egyrészt gyülekezetünk tagja, másrészt a felújításért felelős cég vezérigazgatója.

A munkálatok 2021 nyarán kezdődtek és Istennek hála 2022 februárjában befejeződtek. Már nagyon időszerű volt egy felújítás, különösen is azért, mert a templom vizesedett. Első célunk tehát a vizesedés megszüntetése volt. A templom

faláról leszedtük a lambériát, mert alatta penészes, dohos volt a fal. Nem tudott szellőzni, helyére egy gipszkarton előtét falat építettünk, mely alul-felül ki tud szellőzni. Ezzel párhuzamosan a padokat elbontottuk, mivel a vizesedés a padlón keresztül is jelentkezett. A templomba új fa padló-, a folyósókra és a terekre hidegburkolat és új padozat került. A régi padok nagyrésze használhatatlanná vált, de amit úgy véltünk, hogy még fel lehet használni, azt eladományozta a gyülekezet.

A másik célunk a fűtésrendszer kialakítása volt, mivel nagyon hideg van a templomban. Ezért kiépítésre került egy 10 kw-os napelemes rendszer, amely elegendő áramot termel a fűtésére és páráltatására. Ezzel párhuzamosan ugyancsak kiépítésre került egy 14 kw-os levegő-levegő hőszivattyús rendszer, mely a fűtés mellett a templom páráltatást is megoldja, bízunk benne, legalábbis. Megújult a szószék, az úrasztala korona és nagyobb munkálatok mellett kisebb, de szükséges teendőket is elvégeztük. A munka ideje alatt is megtartottuk alkalmainkat a gyülekezet imatermében.

Áldott az Úr, aki által mindez megvalósulhatott! Aki velünk volt, és akiben bízhatunk, hogy továbbra is velünk marad!

„Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül.” (Zsoltárok 34,9)

Balogh Jázminka Imola • lelkipásztor

BESZÁMOLÓ AZ ÖKUMENIKUS IMAHÉTRŐL (SÁTORALJAÚJHELY – 2022)

Egy év kihagyás után újra összegyűlhettünk Sátoraljaújhelyen az ökumenikus imahét alkalmából, hogy január 18-23. között, a világ négy égtáján élő testvéreinkkel együtt imádkozzunk az egyház látható egységeért. Az istentiszteletek anyagát erre az évre a Közel-Keleti Egyházak Tanácsa készítette elő. Az igék kiválasztását az újszülött Királyhoz látogató napkeleti bölcsek története ihlette, amint ezt megtaláljuk Máté evangéliumában: „*Mert láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.*” /Mt 2,2/

Az elmúlt pár évben sokat változott az Újhelyben szolgáló lelkészek összetétele. Sajnos az itteniek nagy bánatára, másfél éve tragikus hirtelenséggel elhunyt Damjanovics József görög-katolikus főesperes parókus, aki 25 év sátoraljaújhelyi szolgálat és ökumenikus tevékenység után tért haza Teremtőjéhez. Több más felekezetű szolgátsát pedig – a felekezeti

sajátosságoknak megfelelően – átrendeltek más szolgálati helyre. Viszont hála Istennek az új szolgatársakkal is hamar megtaláltuk a közös hangot, mint kiderült igen sokrétű volt már a korábbi szolgálati területük is. Az egyik római-katolikus szolgálattevő, Noel Benedict Antasoda Tajos káplán atya konkrétan a világ másik végéről, a Fülöp-szigeteki Leyte-öböl környékéről származik, és a Magyarországon eltöltött 9 év alatt remekül megtanult magyarul. Az elhangzott igehirdetésében és biznyságtételében erről nagyon látványosan és szépen számot is adott.

Továbbá római-katolikus részről két piarista szerzetes, Lobmayer Imre és Szilvássy László atya segítik jelenleg Szabó László szerzetes atya munkáját, kinek vezetésével a városban működő tanodában végzik hűségesen fontos és hiánypótló szolgálatukat. A sátoraljaújhelyi római-katolikus főplébánia

Lóczi Tamás esperes személyében kapott nemrég új plébánost, a görög-katolikus gyülekezet pedig Tóth Ferenc parókus és Troszt Ákos káplán személyében kapott szintén új lelki vezetőket.

A nyitó alkalmat kedd este tartottuk a görög-katolikus templomban, ahol Gerlai Pál evangélikus esperes-helyettes végezte az igehirdetői szolgálatot. Szerdán a piarista templomban Benedict Tajos római-katolikus káplán hirdette az ígét. Ezután csütörtökön az evangélikus templomban Szilvássy László piarista szerzetes atya végezte a prédikálás szolgálatát. Pénteken a református templom szószékéről pedig Tóth Ferenc görög-katolikus parókus magyarázta Isten szent Ígétjét.

A vasárnapi záró alkalmon, mely a római-katolikus főplébánia templomban volt, Dr. Kádár Ferenc nagytiszteletű úr

igehirdetésében az Mt 2,12 textusa alapján arról beszélt, hogy a karácsonyi történetben, a megváltó születése után már más úton tértek haza a bölcsek. Tehát számunkra is ott van a lehetőség, hogy miután elfordultunk a bűntől, őszinte bűnbánatot gyakorolva, ismét odafordulhassunk a kegyelmes Istenhez. Így a megtérés útjára lépve - Jézus Krisztus értünk való áldozatát hívó szívvel elfogadva, már más utat bejárva térhetünk vissza, vagy mehetünk tovább a mindennapi élet nehézségeibe, a szolgálatainkba, az egymás javára szolgáló életetekbe, helyzetekbe, (élet)közösségekbe. Az igehirdetések mellett az igen tartalmas és sokszínű – egy neves igehirdető által egy szép gyümölcsös tálhoz hasonlított - ökumenikus liturgia részeiben is közösen vettek részt a lelkészek. Ez méltóképpen, szép rendben működött az igeolvasások, a közös imádságok, könyörgések és áldások esetében is.

Az imaest alkalmait közös vacsora és beszélgetés zárta. Ezek a jó hangulatú, tartalmas eszmecserék hiszem, hogy mindannyiunk épülésére szolgáltak, erősítették a közös szolgálatban kiteljesedő lelki kötelékeket. Bízunk benne, hogy a Békesség Fejedelme megtartja az Ő népét, mi pedig az Ő dicsőségére a magunk helyén végezhetjük szolgálatunkat.

Sátoraljaújhely, 2022. Február
Papp Imre • ref. lelkész

TURISZTIKA:

- Cigánd • Karos • Nyíri
- Nagybózsza • Tiszaladány

Cigánd-Bodrogi Múzeumportó

Borsod-Abaúj-Zemplén megyében, a Tisza jobb partján nyújtózkodó bodrogi kisvárosunk gazdag néprajzi hagyatékot őrzött meg a múltból. A Bodrogi Múzeumportó jelentős területen elhelyezkedő közérdekű muzeális komplexum, mely három állandó kiállítótérrel is büszkélkedik: a 2013-ban Év Tájháza címet viselő egykori Falumúzeummal, a 2015-ben a Pulszky Társaság által is elismert Sőregi-házzal, és az idén átadott, szakmailag szintén díjazott Múltkor házával.

A főépületünk, a tájházzá alakított módosabb gazdacsalád lakta épület, belső tereiben minden megtalálható, amire a XX. század elején szüksége lehetett a házat lakó *Szöke* ragadvány nevű Balla családnak. Néprajzkutatók szenvedélyesen gyűjtöttek e vidéken, valósággal szerelmesei voltak ennek a világtól elzárt bodrogi tájnak, melynek bemutatását, közösségünk összefogása révén múzeumportánk örömmel vállalta.

A Bodrogköz kulturális közösségi központja, a tudás átadás élő színtere, számos, széles szolgáltatási kínálattal és páratlan vendégszeretettel várja az idelátogató kedves vendégeinket!

SZÁLLÁSHELYÜNK:
Cigándi Bíró Háza- Tájház
 3973 Cigánd, Iskola u. 17.

Cigánd legmagasabb pontján, nyugodt, falusias környezetben fekszik az egykori bíró háza. A cigándi Tájház várja mindazon kikapcsolódni vágyó csoportokat, családokat, akiket vonz a falusi csendesség, az igényes környezet és a friss tiszta levegő. Mindenki megtalálhatja szabadidejének hasznos eltöltését mind a településen, mind a történelmi Bodrogköz és a közeli Zempléni-hegység tájain.

Szobák: 2 x 6 ágyas szobák, 1 nappali-társalgó helyiség műholdas televízióval; internettel (Wi-Fi); felszerelt konyha, 2 fürdőszoba, bogrács és szalonasütő hely, kemencében való sütési lehetőség (felügyelettel). Nagyobb csoportok részére sátorhely, udvari konyha, mosdó, zuhanyzó biztosított.

Étkezés: Önellátó, valamint egyeztetés alapján menü rendelése is igénybe vehető.

Árak:
 • Nyári szezon (április 01. – szeptember 30.) **3000 Ft/éj/fő**
 • Téli szezon (október 01. – március 31.) **4000 Ft/fő/éj** - de min 2 főtől vehető igénybe
 Idegenforgalmi adó (IFA): **200 Ft/fő/éj**
 Gyermeknek 6 éves korig a szállás ingyenes
 Sátorhely biztosítása egységesen: **500 Ft/fő/éj** (ez magában foglalja a Tájházban a közös helyiség, és a mellékhelyiségek használatát.)
 Rendezvényeknek is szívesen biztosítunk helyet, melynek díja: **30.000 Ft/nap** (szállás nélkül)
 Az árak az ÁFÁ-t tartalmazzák!

ELÉRHETŐSÉG:

E-mail: muvhazcigand@gmail.com

Vezetékes telefon csak hétköznapokon:

+36/47-534-418

Mobil: Némethy András +36/70 595 7822

LÁTNIVALÓK A KÖRNYÉKEN:

- **Bodrogi Múzeumportó** (kemencében sült „bélesek” kóstolója, tárlatvezetés) <http://www.muzeumporta.hu/>
- **Pácin:** Reneszánsz Mágóchy Várkastély és Bátor-kert (15km)
- **Karcsa:** Árpád-kori templom (20 km)
- **Nagykövesd** (Szlovákia): Várrom (20 km)
- **Karos: Nemzeti sírkert** (24 km) Magyarország leggazdagabb Honfoglalás-kori temetője
- **Borsi** (Szlovákia): Rákóczi Szülőháza, kastély (26 km)
- **Sárospatak:** Rákóczi Vár, tengerszem (30 km)
- **Herceghát:** Világörökség részét képező pincesor (35 km)
- **Sátorajárhely:** Közép-Európa leghosszabb bob pályája (35 km)
- **Sátorajárhely-Széphalom:** A Magyar Nyelv Múzeuma (42 km)

STRANDOK:

- **Cigánd Tisza-part:** szabad strand (homoklapály), nem kijelölt fürdőhely (2 km)
- **Kisvárd:** Termál élmény és gyógyfürdő (15km)

- **Sárospatak:** Termál gyógyfürdő (30 km)

HORGÁSZAT:

A horgászni vágyókat számos izgalmas hely várja a környéken:

- **Tisza** (1 km), **Pácin Karcsa** (13 km), **Tisza holtágak** (6 km), **Semjén horgásztó** (15 km), **Alsóberecki, Bodrog és Holt-Bodrog** (27 km), **Vajdacska horgásztó** (22 km)

Horgászjegyekről tájékoztatás:

Cigándi Tiszavirág Horgász Egyesület

3973 Cigánd, Hajnal u. 39.

Boros Géza elnök • +36 47/534-034

AKTÍV PIHENÉS:

- **Cigándon:** Műfüves pálya, Szabadidőközpont 20*40 méteres játéktér, konditeremmel
- **Kerékpár:** 26 km összefüggő kerékpárút Cigándról indulva a cigándi Árapasztó vésztározó töltésén és a Tisza töltésén, kerékpár-kölcsönzési lehetőséget biztosítunk a Bodrogi Múzeumportán
- **Magashegyi Sportcentrum Sátorajárhely** (35 km): Közép-Európa leghosszabb bob pályája, Magyarország leghosszabb libegője, Téli-nyári sípálya, kalandpark, turistaútvonalak

Nyíri – Patakparti Vendégház

A Nyíri Református Egyházközség által működtetett Patakparti Vendégházat a régi parókia épületéből alakítottuk ki, s két éve várja vendégeit. Mikor tervezgetésbe kezdtünk, elsősorban osztályok, ifjúsági csoportok érkezésére számítottunk, így emeletes ágyakkal rendeztük be az épületet. Az elmúlt két év tapasztalata alapján azonban főként családok, baráti társaságok, egyesületek lettek vendégeink.

A gyermekesek szívesen választják a vendégházat a nagy zárt udvara és az udvari gyermekjátékok miatt.

A túrázóknak ideális hely, hiszen a **Kéktúra útvonal** a település mellett halad el. De választották már néptáncosok, osztálytalálkozót tartók, természetvédők, kerékpártúrán résztvevők is a szállást, hiszen nagy, tágas teraszai, eszközökkel jól felszerelt konyhája, bográcszó, szalonnasütő helye nagyobb csoport befogadása esetén is kényelmessé teszi a szállást. Nyíriből könnyen megközelíthető **Gönc-Vizsoly Bibliamúzeuma, a Pálházi-kisvasút, Hollóháza porcelánmúzeuma, Füzeri vár, Füzérradványi kastély, Sátoraljújhelyi kalandpark, Kassa** – csak hogy néhányat említsék a környék látnivalóiból. Folyamatosan fejlesztjük a szálláshelyet, hogy igényes, tiszta, modern körülményeket biztosítsunk mindazoknak, akik nálunk szeretnének pihenni.

Nagybozsvai Ifjúsági Táborhely

A Magyar Falu Program keretén belül újította fel a Nagybozsvai Református Egyházközség volt parókia épületét, melyben korábban Ifjúsági Táborhelyet működtetett. Az utóbbi időben egyre inkább igény mutatkozott arra, hogy baráti társaságok, családok, túrázók számára legyen minél több lehetőség a Hegyközben, ahol néhány napra szállást találhatnak.

Ezt az igényt figyelembe véve alakítottuk át az épületet. 3 szoba, két kiskonyha, 2 vizesblokk várja az idelátogatókat. 11 személy elhelyezésére van lehetőség, de 1-2 matracot el tudunk helyezni, ezzel növelve az épület befogadó képességét. Akár két különálló csoport számára is van lehetőség megszállni az épületben. Egy nagy nyitott terasz tartozik a házhoz, ahol foglalkozásokat lehet tartani, vagy éppen étkezni, beszélgetni, illetve a kerékpárokat tárolni.

Nagy, zárt udvaron található az épület, ahol játékokra, szalonnasütésre, flekkenezésre is van lehetőség. Igény szerint az udvaron sátrakat is lehet felállítani. Az épület csendes, nyugodt helyen, fő úttól távol helyezkedik el.

A kék-túra áthalad a falun (Bózsva). Sok látnivaló, turisztikai hely van a környéken. **Pálházi Erdei Vasút, Füzérradványi kastély, Hollóházi Porcelángyár, Füzeri vár. Elérhető távolságban van Vizsoly, Boldogkőváralja, Regéci vár, Sárospatak, Kassa is.**

SZERETETTEL HÍVJUK ÉS VÁRJUK A PIHENI, FELTÖLTÖDNI VÁGYÓKAT.

ELÉRHETŐSÉG:

E-mail: reftaborbozsva@gmail.com

Honlap (feltöltés alatt):

<http://honlap.tirek.hu/lap/bozsvatabor>

Gólyafészek Ifjúsági Tábor

Tiszaladányban található táborunk 2022. május 1-étől teljesen felújított állapotban, szertettel várja mindazokat, akik csoportos kirándulásra, esetleg gyermekek táboroztatására készülnek a csodálatos természeti és világörökségi kincsekkel megáldott Tokaj-Hegyalja hegyvidéki és folyó menti tájaira. Sajnos a felújítás miatt csak a tábor beruházás előtti állapotáról tudunk most képeket betenni ebbe a cikkbe.

Tiszaladány, Tokaj előszobája hiszen a borvidék névadó városától öt kilométerre a **Zempléni-hegység** és az Alföld találkozásánál, a **Tisza folyó holtága** (Kis-Tisza) mellett fekszik. Szállásunk remek lehetőség lehet azoknak a táborozó csoportoknak, akik meg szeretnék ismerni **Tokaj-Hegyalja**, valamint a Taktaköz adta lehetőségeket, elkerülve a magas szállásköltségeket. Elsősorban táborozni vágyó csoportokat, gyülekezeteket, egyházközségek fiataljait várjuk. A nálunk táborozó gyülekezeteknek szeretettel nyújtunk anyagi kedvezményeket a szállásból, hiszen Istené a dicsőség, hogy a **Tiszaladányi Református Egyházközségnek** ilyen lehetőségei lehetnek a gyermekek és fiatalok táboroztatásában.

Szállásunk adottságai a következők: A táborunk egy épületen belül két külön bejáratú épületrészből áll. A főépületrészben 22 fő számára tudunk szállást biztosítani, valamint további 16 főt az oldalszárnyban tudunk elhelyezni, egy dekoratív galériával ellátott földszinti helyiségben, így nagyobb létszámú csoportokat is tudunk fogadni, de sátorozásra is van lehetőség.

Szállás eloszlása: Az épület középső főszárnyának földszintjén található a melegítőkonyha és negyven fő befogadására alkalmas ebédlő, amely kitűnően alkalmas közösségi térnek, közösségi programoknak. A főépületben a felújított férfi és női fürdőszoba elkülönített WC-vel igényes körülményeket biztosít. A főépület tetőterében két, tíz ágyas szoba található, amelyek között egy db kétágyas szoba helyezkedik el, amelyet nevelői szobaként is lehet használni.

Az oldalsó épületszárny külön bejáratú részében, galériával megosztott helyiségben van lehetőség a 16 fő elhelyezésre. Az épületrészhez külön fürdőszobák is tartoznak és melegítőkonyha is rendelkezésre áll.

A táborunk nagy előnye az a 80 négyzetméter nagyságú, előtetővel védett tér, ahol akár rossz időjárási körülmények esetén is megrendezhetőek a tábor főbb programjai, valamint a nyári napsütéstől is kiválóan véd hőség idején.

Előzetes egyeztetés alapján szívesen segítünk a környékbeli programok megszervezésében. Ilyen program többek között a kenuzás, hajókirándulás, kézműves foglalkozások szervezése helyi iparművészek segítségével.

Remélem, minél többen tudnak nálunk táborozni, hogy ezzel is Isten dicsőségét és a Tiszaladányi Református Egyházközség megmaradását szolgáljuk.

Gyere Karosa!

Ha szeretnél egy jó kis történelmi kirándulást, hát látogass el hozzánk. Na ne az ország nyugati felén keress, hanem itt Sárospataktól néhány km-re, a **Bodrogházban**. Már a 10. században is érdekes helynek tartották eleink, így valamely honfoglaló vezérünk szálláshelye a környéken lehetett. Erre utal, hogy az ország egyik leggazdagabb honfoglalás kori régészeti lelőhelye a település. A falu határában az Eperjesszőg II. temetőhalma alatt tárták fel az egyik leggazdagabb sírmellékletű honfoglalás kori temetőt, melyek rekonstrukciójával jött létre a Honfoglalás kori Régészeti Park. Már 1899-ben az egyik környékbeli tanyán gazdag lovas sírokat fedeztek fel, ezt követően pedig 1930-ban folytatták az ásatásokat. Az itt talált leletek fontos bizonyítékai annak, hogy a Bodrogház volt a honfoglaló magyarság egyik első telephelye. Keresni sem kell hát hitelesebb helyet a kor bemutatására, hiszen az emlékhely mellett kialakításra került Honfoglalás Kori Látogatóközpont is. Már formája is figyelemfelkeltő, hiszen a honfoglaló magyarok jellegzetes és legfontosabb haditechnikai eszközét, a viszsacsapó íj formáját követi, míg a közepén belehasító tömeg nyíltegezt mutat be. **Látnivalók:** Eredeti tárgyak, fegyverek rekonstrukciói, interaktív alkalmazások, audiovizuális tér, panoptikum, lovasíjász bemutató, lovaglás, íjászkodás, honfoglalás kori skanzen (*jurta, veremházak, föld- vagy kőalapú faházak, paticházak*)

A településen található a templomdomb tetején a reformá-

tus templom, a felekezet 1824-ben építtette fel, mely építkezés a torony megépítésével 1832-ben ért véget. A korábbi átalakításoknak is köszönhetően eklektikus épület, többféle építészeti stílus jellegzetességeit hordozza, melyek közül a késő barokk a leginkább domináns. A toronyból szinte az egész Bodrogház belátható. Az épülettől néhány méterre Dél-Délnyugatra a katolikus harangláb található, mellette elhaladva a domb alján meglegyük a görög katolikus kápolnát, melynek ikonosztázát Zorcsák Miklós jeles ikonfestő készített az 1980-as években.

MILYEN LEGYEN A XXI. SZÁZAD ISKOLÁJA?

Lassan eltelik az évszázad negyede, mégis egyre gyakrabban találkozunk ezzel a kérdéssel. Sokan sokféleképpen gondolkodnak erről, rengeteg gondolat kísérlettel találkozunk. Európa távoli szegletein működő rendszereket hasonlítunk egymáshoz. Új fogalmakat vezetünk be, régi fogalmakat töltünk meg más tartalommal. Hihetetlen (a szó szoros értelmében is) pontosságú statisztikák értékelnek egy-egy iskolát, iskolarendszert korszerűnek, jónak vagy idejétmúltnak. Teljes a bizonytalanság.

A gyermekeket körülvevő világ gyorsvonati sebességgel változik. Ma már semmi nem olyan, mint tíz évvel ezelőtt volt, és bizonyosak lehetünk abban is, hogy tíz év múlva újra minden más lesz. Azt mindenki tudja, hogy ezek a változások drámaian hatnak az iskolákra. Sokan azt is tudni vélik, hogy ezek lekövetéséhez milyen változtatásokra van szükség.

Én még úgy tanultam, hogy a társadalom számos elvárását fogalmaz meg az oktatással szemben, melyeknek az iskola a legtöbb esetben megfelel. Az oktatás tartalmát, az átadásra szánt ismereteket a mindenkor oktatáspolitikai határozza meg, miközben a tanulás legfőbb tárgyi feltétele a tankönyv, melyet a pedagógus megtanít, a diák megtanul. Ez az alapvetés változott pályám során. A tudásszerzés és a készségfejlesztés közötti új egyensúly kialakítása ugyan folyamatban van, de az alapképlet maradt a régi. Mi tudná mégis meg-

frissíteni, aktualizálni, életségűvé tenni az oktatásunkat?

Lehet, hogy érdemes lenne újra felfedezni a diákok és a pedagógusok, a kettőjük kapcsolatát. *„A nevelés a tanár és a diák társas kapcsolata, amely akkor és csak akkor jöhet létre, amikor a nevelő vagy növendék, vagy nevelő és növendék lelke pneumatikus telítettségében átlendül a pszichológiai lehetőségek határvonalán, és a transzcendens felé tör.”* (Karácsony Sándor *A magyarok Istene* 5. o.) A tanár és a diák kapcsolata a transzcendens felé tör!

Ezzel a gondolattal meg is érkeztünk Patakra. Lassan ötszáz éve végzünk népoktatást ezen a helyen református keresztyén szellemben. Ebben az ötszáz évben sok minden történt. Jó és rossz dolgok, de arról talán soha nem feledkeztünk meg, hogy ebben a hármasságban értelmezhető a nevelés és az oktatás. Az Örökkévaló Isten segíti át a diákok és a tanárt a transzcendens határán. Lelki értelemben ez a mi innovációnk és tradíciónk egyszerre. Tradíciónk, ötszáz éves örökségünk és feladatunk kutatni, hogy mit tett velünk az Úr, hogyan vezette híveit a történelem viharain keresztül. És keresni Isten akaratát. Merre vezet tovább? Mi a szándéka velünk? Őseink hite, jó erkölcs, kitartása, hazaszeretete mellett pedig korszerű tudást ragasztunk. Ez pedig az innováció. Így gondolkodunk a 21. század iskolájáról. Nem az információ és nem a kompetencia áll gondolkodásunk középpontjában, hanem a történelem Ura és az ember.

Miként történik mindez?

A diákoknak és a tanároknak is érezniük kell, hogy fontosak. A Waberer Sportcsarnok nem önmagában fontos, hanem a sport miatt, a gyermekek miatt, a közösség építése miatt. A diákoktatás fejlesztése sok helyütt nem élvez prioritást. Nálunk igen. Fontos, hogy szép környezetben lakjanak a diákok. A „külső tornaterem” műemléki felújítása is oktatási célokat szolgál. Adta volna magát az ötlet, hogy az ország első tornaterme legyen múzeum. Itt nem. Nálunk a diák és a tanár az első. Generációk sportoltak a régi falak között és újabb generációk fognak ott elmélyülni a vívásban és a tornasportban. Az iskola infrastrukturális szempontból felkészült a digitális átállásra. A diákéletre is nagy hangsúly kerül. Igyekszünk szervezni, irányítgatni diákjaink mindennapjait és hitéletét, de szervezik ők maguk is programjaikat, közösségeiket. A tehetséggondozó foglalkozások is pezsdítik a délutánokat.

A minap négy hetedikes lánykának mutattam meg a gimnáziumot. Délután fél ötkor érkeztek. Nem félttem attól, hogy barátságtalanul üres lesz az épület. A laborban néhány fiú dolgozott valami hosszadalmas kísérleten. Örömmel meséltek munkájukról. A fizikateremben vattacukor előállításán mesterkedtek több csoportban. Miközben az iskola ásványtárát mutattam meg nekik, felhallatszott, ahogy a kórus éppen a pataki diákdalokat próbálja. A sportcsarnokban is nagy volt a mozgás. az egyik edzés éppen befejeződött, a másik még nem kezdődött el. Ötven perc elegendő volt, hogy a gyermekeket elbűvölje iskolánk. Mindannyian pataki diákok akartak lenni. Nem csodálkozom. A pataki iskola engem is minden alkalommal elbűvöl.

BE

LÉVAY Gondolatok

ÉRZÉSEIM HÚSVÉT KÖZELEDTÉVEL

Mindannyian tudjuk, hogy a húsvét a keresztyének egyik legfontosabb ünnepe, Jézus Krisztus és így a Mennyei Atya „munkájának” beteljesülése: Jézus – keresztre feszítése után – a harmadik napon feltámadott. Kereszthalálával nem szabadította meg a világot a szenvedéstől, de megváltotta minden bűnéből, feltámadásával pedig győzelmet aratott a halál felett.

Keresztyén és nem keresztyén ember is néha eljátszik a gondolattal, mi lenne velünk ünnepek nélkül? Én biztosan hiányt és ürességet éreznék, s nem feltétlenül a számos népszokás miatt. Ezek ugyan kizökkentenek a megszokott, monoton hétköznapiakból, de vannak ennél számottevőbb érzések is. A barka, a bárány, a nyúl elmaradhatatlan szimbólumai az ünnepnek. A lányok meglocsolása és a hímestojások nélkül pedig nem is igazi a húsvét Magyarországon. Régebben azt hittem, ezek az igazi értékek, de rájöttem nem leszek ezektől lelkileg több. Újabban megpróbálok tudatosan lelkileg ráhangolódni. Idén böjttel készítem fel a szívemet, ezért kevesebbet használom az internetes oldalakat, hogy ehelyett az Istennel való kapcsolatomat fejleszthessem, ezzel együtt a kitartásomat is. Így még jobban várom a húsvétot, az újjászületés érzését.

Néha elveszettnek érezhetjük magunkat a világban, nem látjuk a kiutat a bajból, a fájdalomtól, de Isten mindig utat tud nekünk mutatni. Ebben a rohanó világban az ünnepek egy olyan biztos pontot nyújtanak az életünkben, amibe tudunk kapaszkodni. Az idei húsvétomat, remélem és bízom benne, hogy két szó fogja meghatározni: a biztonság és a hit. Ebben óriási segítséget nyújt a családom és Isten.

Egy gondolatot üzennék most azoknak, akik még némi kételyt éreznek a szívükben Istennel kapcsolatban: „megszépül tőle az élet, vele könnyűvé lesz a nehéz”.

Áldott húsvétot mindenkinek!

Kovács Virág 11.C

Varga Petra és Török Anna rajza

CSAK EGY PERCRE

Csak egy percre nyugodj meg, hisz megvan mindened. Gondold át helyzeted, vegyél mély levegőt, szállj magadba. Csak egy percre állj meg, s nézz azokra, akiket szeretsz! Ugye, milyen jó? Érezd, hogy akik körülvesznek, oltalmaznak, óvnak és viszonszeretnek. Nagy most a világ zaja, elfelejtünk arra figyelni, amire leginkább kellene, s talán, ha Húsvét napja vagy más ünnep nem létezne, kihalna a világból a szeretet és a hit; meghalna az örök remény, és nem lennénk mások, csak rohanó, érző mivoltunkat feledett vak bábok.

Csak egy percre figyelj, ha ilyen szépen kérlek. Húsvét napját szeretettel, békével szenteld meg! Csak emlékezz, mit üneplünk, s magad csendes értelmezésében tanuld újra, mit tett értünk az örök Megváltó. Csak ezután gondolj a finom reggelire, a pajkos locsolkodásra és az otthon melegére! Becsüld meg ezt, mert hiába nem tűnik nagy dolognak, pedig ez az egyik legnagyobb. Bizonytalan és lélekőrlő helyzetből egy másik ugyanilyen helyzetbe kerültünk és még pislogni sem volt időnk. Ma lehet, hogy minden rendben, de a holnapot csak az Úr tudhatja. Csak egy percet kérek még tőled, jól figyelj! Jól teszed, hogy imádkozol, én is így cselekszem. De ebben a szörnyű, idegen helyzetben elfoglalt a Megváltó: sok helyen kéri a segítségét, és mindenkinek jutni fog belőle, de nem egyszerre és egy időben.

Arra kérlek, légy türelmes, alázatos, és ne szűnj meg Embernek lenni, hiszen annak lettünk teremtvé. Ünnepelj szeretett családdal teljes szívedből, cselekedj méltón, akit megbántottál, kérj tőle bocsánatot, és ne feledd: **csak egy percre nyugodj meg!**

Kovács Brúnó 11.C

Kiss Anita 10.B osztályos tanuló rajza

A modern HÚSVÉT

*Keresztet fogtak az árnyak,
Kétezer év óta erre vártak.
Szürke lett megint az útvég,
Így szól ma a modern húsvét.*

*Terhüket cipelve tétlen,
Megváltást remélve éppen.
Nem tudják, hogy jön az Úr,
Sötétségből világosság gyúl.*

*Ott függve a Golgota hegyén,
Sehol egy oltalmazó egyén.
Nem hagynak teret a fénynek,
Önzőek a népek, s nem remélnek!*

*Szól Gábrriel angyalunk:
Híveim, hát min agyalunk?
Hagyjátok mohó szívetek félni?
Helyettetek ki fog remélni?!*

*Bízzátok magatok az Úrra,
Hogy ne jöjjön vész világunkra!
S ekkor Gábrriel eltűnt,
A félelem lelke enyhült.*

*Majd hatalmas földrengés támadott,
Minden lélek angyszárnnyal kapott.
Látjátok, mily fényes lett az útvég!
Boldoggá vált a modern Húsvét!*

**Lestár Márk
11.C osztályos
tanuló verse**

GONDOLATOM A HÚSVÉTRÓL:

A feltámadás öröme számomra mindig is nagyon sokat jelentett, mert ez az ami igazán ráébresztett arra, hogy ki is az az Isten, akiben hiszek. Ha Jézus képes legyőzni a halált is, akkor semmi sincs amin ne tudna átsegíteni. Egy ilyen

Úrral nekem sincs mitől tartanom, ha mellette maradok én is úgy érezhetem, hogy bármire képes vagyok.
(Kalydy Boróka 9.B)

Számomra a húsvét ünnepe, Jézus Krisztus halála és az Ő feltámadása, a hitem alapja. Ekkor szabadult meg az emberi-ség minden terhetől és megtapasztalhattuk Isten mérhetetlen kegyelmét. Számomra ezért fontos Húsvét ünnepe.
(Cselényi Áron 10.D)

MI DOLGUNK/DOLGOM A VILÁGON?

Véleményem szerint minden embernek van dolga a világon. Nem véletlenül vagyunk ott, ahol most vagyunk.

Istennek terve van velünk, s ha figyelünk rá, hogy mi az, talán egy nap majd meglátjuk.

Velem is van terve Istennek, de nem tudom, hogy mi az; még nem tudom. Annyit viszont tudok, hogy befelé néha sokkal jobb figyelni és kicsit lelassulni, hallgatni egy belső, megmagyarázhatatlanul megnyugtató érzésre, hogy minden rendben. Főleg így nagybőjt idején. Az én célom s dolgom,

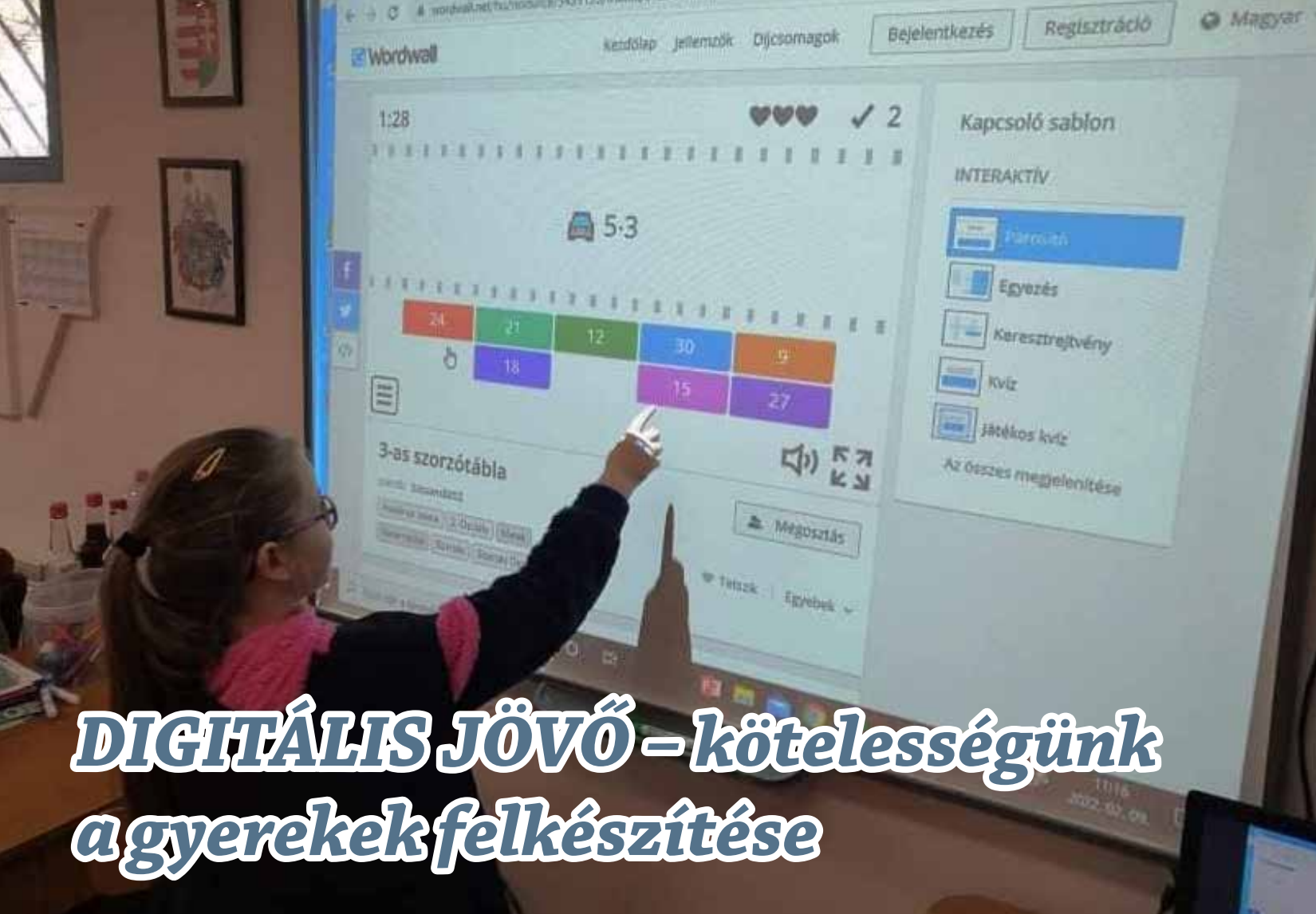
hogy építsem a hitem, a műveltségem és adhassak magamból valami maradandót mindenkinek. Hogy tanulhassak és taníthassak, és küzdjek azért, hogy ez a világ mindenki számára, ha csak egy hangyányit is, de jobb hely legyen.

Az én dolgom, hogy bízzak s szeressek, és ne felejtsek el minden helyzetben alázatosnak maradni.

Életem végén, ha majd végig gondolom földi létem, legyen mire emlékezni: jóra és rosszra egyaránt.

S e jóból és rosszból talán gyermekem és a jövő nemzedék is tud tanulni, táplálkozni és alakítani saját jövőjén. Mint az elején mondtam, Istennek terve van mindenkivel, s majd kiderül, hogy mi is az.

Kovács Brúnó 11.C

DIGITÁLIS JÖVŐ – kötelességünk a gyerekek felkészítése

65 év szünet után 2013-ban nyitotta újra kapuit a második világháború után államosított Szendrői Református Általános Iskola. A felmenő rendszerrel indult iskolában az első tanítási napon 4 gyermek volt, majd Isten kegyelméből minden év szeptemberében egy újabb osztállyal bővült az intézmény. 2020-ban vált teljes, nyolc osztályos iskolává. Bár a megfelelő infrastruktúra megteremtése a mai napig nagy anyagi és fizikai terhet jelent a fenntartó Szendrői Református Egyházközségnek, azonban a színvonalas oktatás és a lelki fejlődés biztosítása mindig is fontos szempont volt. Ennek egyik eleme a digitális kompetencia fejlesztése, amely a 21. században igazi kihívás a közoktatás számára. Nagy kérdés, hogy milyen mértékben és milyen formában engedjük az ún. okos eszközök használatát a gyerekeknek az iskolában. Vannak hangok, miszerint éppen elég időt töltenek „a gépek világában” a mai fiatalok, így az iskolában már ne adjunk ezekre időt és lehetőséget. Mi azonban úgy véljük, hogy nagy hiba, ha az oktatás során nem vesszük fel a lépést az eszközök nyújtotta lehetőségekkel, s évtizedekkel korábbi módszerekkel próbálunk oktatni.

A pedagógusoknak kötelességük megtanítani a gyerekeket az eszközök helyes, hasznos, biztonságos és egészséges használatára. Mindez csak úgy működhet, ha az iskolában,

akár tanórákon is, a pedagógus vezetésével rendszeresen jelen vannak ezek az eszközök. Iskolánkban bár saját telefonjukat le kell adniuk reggelente a gyerekeknek, tanulói laptopok által a tanórákon napi szinten biztosított az IKT eszközök használata. Folyamatos a különböző online tananyagok felhasználása (learningapps, okosdoboz, wordwall, kahoot, redmenta stb.), sőt a számokérés is alkalmanként digitális feladatsorok megoldásával történik. Az élménytelni tanulást interaktív táblák segítik, melyből jelenleg három áll rendelkezésre az intézményben, ezen a területen további beszerzések szükségesek. Tanári laptopok terén azonban jó helyzetben van az intézmény, ugyanis február közepén minden főállású pedagógus új notebook-ot kapott a Klebelsberg Központ „RRF” kódszámú projektjének keretében. Az eszközök átvételével 60 órás továbbképzést is vállaltak a kollégák a digitális tudásuk fejlesztése érdekében. Ez is fontos dolog, hiszen a tanítványaink sokszor fényévekkel előttünk járnak a digitális eszközök használatának terén. Ugyanebből a forrásból hamarosan az összes ötödikes gyermek is saját laphoz juthat, valamint a kormányzat tervei szerint felmenő rendszerben a teljes felső tagozaton biztosítják majd az eszközöket az elkövetkezendő években.

Iskolánkban az IKT ismeretek bővítése a délutáni foglalkozásokon is hangsúlyos. A Református Szeretetszolgálat

által fenntartott Szendrői Mustármag Tanodával szoros együttműködésben informatika és robotika foglalkozásokon vehetnek részt a gyerekek. A robotika robotok építését és programozását kínálja a gyerekeknek, ami igencsak izgalmas tevékenység. Azonban az érdekességén túl a fejlesztő hatása is jelentős: támogatja az analitikus gondolkodást, a döntéshozatali képesség fejlődését, az együttműködési készségük erősödését. A foglalkozások elsősorban a robotok építésére és programozására, az eszközhasználatra fókuszálnak, de lehetőséget nyújtanak arra is, hogy a hétköznapi digitális eszközhasználat kérdései szóba kerüljenek. A diákok egy 3D-s nyomtatót is használnak a foglalkozásokon, mellyel saját

maguk által tervezett eszközöket, ajándéktárgyakat tudnak elkészíteni háromdimenziós formában.

A Szendrői Református Általános Iskola és Óvoda tehát igyekszik lépést tartani a kor vívmányaival, a digitális eszközök tanulóakra gyakorolt kihívásaival. Megkezdődött az iskola új épületszárnyának építése, melyben informatika szaktanterem is kialakításra kerül majd. Imádkozunk, hogy az építkezéshez szükséges anyagi forrást az Úr kirendelje, s áldásával a beruházás befejezte minél előbb megvalósulhasson.

Jósvay István
presbiteri jegyző

Ady Endre: Volt egy Jézus

Szent elgondolás: volt egy Jézus,
Ki Krisztus volt és lehetett
És szerette az embereket.

Ő mondta: fegyvert a fegyverrel
Győzni s legyőzni nem szabad:
Jézus volt, Krisztus: legigazabb.

Az emberek úgy elrosszultak
(Hiszen nem voltak soha jók):
Most Krisztus-hitünket csúfolók.

Pedig ma is élhet. Föltámadt,
Ki Krisztus és nagyon nagy úr,
De él másképpen és igazul.

Járj köztünk, drága Isten-Ember,
Tavasz van, nőnek a gazok
S kevesek az igaz igazok.

Úgy látlak, ahogy kigondoltak:
Egy kicsit véres a szived,
De én-szivem egészen tied.

• Bodroghalászi Református templom •

• Prügyi Református templom •

• Zemplenagardi Református templom •

• Tállyai Református templom •